

Liahóna

MIÉRT VAN SZÜKSÉGÜNK AZ EGYHÁZRA?

Az Úr prófétákon és
apostolokon keresztül
vezeti az egyházát, 12

Sion felépítése, az
Úr módján történő
gondoskodás, 24

Közösen elérni a bennünk rejlő
istenti lehetőséget, 18

ITT
VAN AZ
EGYHÁZ

Utah Salt Lake C

ity

Az Úr visszaállított egyházának igazgatási központja Salt Lake City szívében, a Templom tér körül terül el. Néhány fontosabb épület:

- 1. Egyháztörténelmi Könyvtár:**
Az utolsó napi szent egyháztörténet megőrzésére szolgáló levéltárak.
- 2. Egyházi Irodaépület:**
Különböző egyházi osztályok központi irodái.
- 3. Segítőegyleti épület:**
Az Elemi, a Fiatal Nők és a Segítőegylet általános elnökségeinek központja.
- 4. Egyházigazgatási Épület:**
Az Első Elnökség, a Tizenkét Apostol Kvóruma és a Hetvenek néhány tagjának irodái.
- 5. Joseph Smith Emléképület:**
Eredetileg szálloda volt, ma egy FamilySearch központnak, egy egyházi filmszínháznak, éttermeknek, egyházigazgatási irodáknak és egy kápolnának ad otthont.
- 6. Salt Lake templom:**
Mielőtt 2019 decemberében felújítás céljából bezárt, egyike volt a világszerte működő 166 templomnak. 2024-ben fog ismét kinyitni.
- 7. Északi látogatóközpont:**
Segít eligazodni a Templom térre érkező évi 3-5 millió látogatónak.
- 8. Salt Lake Tabernákulum:**
A Templom téri Tabernákulum kórus otthona.
- 9. Egyházi Történelmi és Művészeti Múzeum:**
Műalkotások és tárgyi leletek felhasználásával segít elmesélni az egyház történetét.
- 10. Családtörténelmi Könyvtár:**
A világ legnagyobb genealógiai könyvtára.
- 11. Konferencia-központ:**
Az általános konferenciák jelenlegi helyszíne, befogadóképessége 21 000 fő; koncerteket és kulturális rendezvényeket is tartanak benne.

FÉNYKÉPZETTE: JOHN LUKE

Az Úr prófétákon és apostolokon keresztül vezeti az egyházát
Dallin H. Oaks elnök

12

Isten rendkívüli leányai
Jean B. Bingham

18

És az Úr Sionnak nevezte népét
Sharon Eubank

24

Az egyháztagság áldásai

Az idei évben ünnepeljük annak a 200. évfordulóját, hogy az Atya és a Fiú megjelent Joseph Smithnek. Tíz évvel az első látomás után megszervezésre került Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza, biztosítva ezzel a szabadításunkhoz szükséges szertartásokat, evangéliumi tanításokat és papsági felhatalmazást.

Ahogy azonban a világ egyre kevésbé vallásossá válik, sokan nem értik, miért van szükség a szervezett vallásra. Úgy érzik, hogy egy egyház keretein kívül is közel lehetnek Istenhez. Való igaz, hogy sok helyen érezhetjük az Úr Lelkét, azonban a Liahóna mostani száma megvizsgál néhány olyan okot, amelyek megmutatják, hogy miért szervezte meg az Úr az Ő egyházát, valamint hogy az Ő visszaállított egyháza miként ad határozott irányt az ismeretszerésünknek és erősíti fel a Lélekre adott egyéni reakcióinkat úgy, hogy az jó hatással legyen napjainkban.

Amint azt a 24. oldalon olvasható cikkemben megjegyzem, az egyháztagok Joseph Smith próféta tanítását követik, miszerint az embernek „táplálnia kell az éhezőket, ruháznia kell a mezíteleneket... meg kell vigasztalnia a szenvedőket, legyen az ebben az egyházban vagy bármely másikkban”. Az Utolsó Napi Szent Szeretetszolgálatnál végzett munkám során szemtanúja voltam mindannak a hatalmas hozzájárulásnak, amelyet az egyház több mint 100 országban tesz minden évben. Az egyháztagok kis adományainak köszönhetően a világszerte élő fivéreink és nővéreink megáldottak az alapvető szükségleteik ellátásával és még annál is többel.

A 12. oldalon Dallin H. Oaks elnök fejt ki, hogy az Úr miért vezeti az Ő egyházát prófétákon és apostolokon keresztül; a 18. oldalon pedig Jean B. Bingham nővér – akivel a Segítőegylet általános elnökségében szolgálok együtt – oszt meg egy üzenetet a nők hatásáról és arról, hogy az egyházban végzett közös munka által miként segíthetünk egymásnak megvalósítani a bennünk rejlő isteni lehetőséget.

Kívánom, hogy áldjon meg bennünket Isten mint egyéneket és mint népet, hogy egyre magasztosabb és szentebb módon végezzük a szolgáltatételünket a Szabadító újbóli eljöveteléig!

Sharon Eubank nővér
első tanácsos a Segítőegylet Általános Elnökségében

Tartalomjegyzék

- 5 **Az egyházhoz tartozni olyan, mint...** 🕒
- 6 **A hit képmásai:** Ulisses és Emilia Maio – Portugália, Porto 🕒
- 8 **Szolgálattételi tantételek:** Szolgálattétel templomi szolgálat által
- 12 **Az Úr prófétákon és apostolokon keresztül vezet az egyházát**
Írta: Dallin H. Oaks elnök
Az Úr egyháza mindig is az Ő isteni terve szerint szerveződött.
- 18 **Isten rendkívüli leányai**
Írta: Jean B. Bingham
Minden nőben isteni lehetőség és cél rejlik.
- 24 **És az Úr Sionnak nevezte népét**
Írta: Sharon Eubank
Az Isten módján végzett emberbaráti munka Siont építi.
- 28 **Az Ubon Egyházközség képes rá!** 🕒
Írta: Akanit Szappaszert
Egy thaiföldi egyházközség mindent megtesz azért, hogy mindenkit eljuttasson istentiszteletre.
- 30 **Utolsó napi szentek történetei** 🕒
Írországi szentek osztják meg bizonyságukat a Smith család birtokán; hitet erősít a kapcsolat Joseph Smithszel; esőben gyalogol egy család istentiszteletre; kisgyermekes házaspár habozik egy új elhívásnál.
- 34 **Jöjj, kövess engem! Mormon könyve** 📖 🕒
Használd ezeket a heti cikkeket arra, hogy ebben a hónapban mélyebben tanulmányozd a Mormon könyvét.
- 38 **Konferenciai jegyzetfüzetem:** 2019. októberi általános konferencia 🕒
- 40 **Otthonaink, családjaink:** Révbe ért sugalmazás 🕒
Írta: Afatia Silaga
Egy édesapa azért imádkozik, hogy egy veszekedés után ismét össze tudja hozni a családját.

🕒 Rövid olvasmányok

📖 *Jöjj, kövess engem!* segédlet

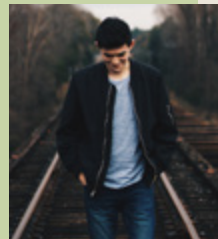
Borító
Illusztrálta:
David Green

Rovatok

Fiatal felnőtteknek 42

Úgy érzed, hogy mindenből kihagynak? Isten gyermekeiként **mindannyi-unknak helye van az Ő egyházában.** Olvasd el, **hogyan találták meg a helyüket** más fiatal felnőttek.

Fiataloknak

Készülj a konferenciára az Általános konferenciai jegyzetfüzettel.

Gyermekeknek Jóbarát

Tanulj meg **úgy imádkozni, ahogy Énós** tette. Olvasd a szamoai egyháztagokról.

NYOMTATÁSBAN MEG NEM JELENŐ MÁRCIUSI CIKKEK

A prófétával való találkozás megtanított rá, hogy ne bonyolítsam túl az evangéliumot

Írta: Nelesoni Mailei

Egy ausztrál fiatal felnőtt megosztja a Nelson elnökkel való találkozója tanulságát.

Visszatérés az egyházba, ölelő karok közé

Írta: Rachele Wilson

Ez az új-zélandi fiatal megtért elmondja, mi bizonyult a leginkább meghatározónak abban, hogy visszatért az egyházhoz.

Így éld túl a vasárnapot, ha zárkóztott vagy

Írta: Aspen Stander

Ha az ember zárkózottabb személyiségű, magányosnak érezheti magát istentiszteleten. Ám ez a fiatal felnőtt nő elmeséli, hogy neki hogyan sikerült jól éreznie magát.

Honnan tudom, hogy a prófétát Isten hívja el és vezeti?

Írta: Anne Vadly Louis

Egy Haitin élő fiatal egyháztag arról mesél, milyen hatással volt az élő prófétákról való bizonyosságára az, hogy találkozott az egyik apostollal.

BŐVEBBEN

Az Evangéliumi könyvtár alkalmazás, valamint a liahona.ChurchofJesusChrist.org oldal a következőkre kínál lehetőséget:

- Megtálálhatod a legfrissebb lapszámot.
- Megtekinthetsz nyomtatásban nem elérhető tartalmakat.
- Visszakereshetsz korábbi lapszámokat.
- Beküldheted a történeteidet, és írhatod visszajelzést.
- Előfizethetsz magadnak vagy ajándékként.
- Digitális eszközök segítségével jobbá teheted a tanulmányozásodat.
- Megoszthatod a kedvenc cikkeidet és rövidfilmjeidet.
- Cikkeket tölthetsz le és nyomtathatsz ki.
- Meghallgathatod a kedvenc cikkeidet.

LÉPJ KAPCSOLATBA VELÜNK

A kérdéseidet vagy visszajelzésedet küldd el a liahona@ChurchofJesusChrist.org címre.

Küldd be a történeteidet a liahona.ChurchofJesusChrist.org oldalon vagy a következő levelezési címre:

Liahona, flr. 23

50 E. North Temple Street

Salt Lake City, UT 84150-0023, USA

2020. MÁRCIUS XXVIII. ÉVFOLYAM 3. SZÁM LIAHÓNA 16718 135

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza nemzetközi folyóirata

Az Első Elnökség: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, Henry B. Eyring

A Tizenkét Apostol Kvóruma: M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund, Gerrit W. Gong, Ulisses Soares

Főszerkesztő: Randy D. Funk

Tanácsadók: Becky Craven, Sharon Eubank, Cristina B. Franco, Walter F. González, Larry S. Kacher, Jan E. Newman, Adrián Ochoa, Michael T. Ringwood, Vern P. Stanfill

Ügyvezető igazgató: Richard I. Heaton

Egyházi folyóiratok igazgatója: Allan R. Loyborg

Gazdasági vezető: Garff Cannon

Vezető szerkesztő: Adam C. Olson

Vezetőszerkesztő-helyettes: Ryan Carr

Kiadásért felelős asszisztens: Camila Castellón

Alkotói és szerkesztői csoport: David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Garrett H. Garff, Jon Ryan Jensen, Aaron Johnston, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Selu, Lori Fuller Sosa, Chakell Wardleigh, Marissa Widdison

Művészeti igazgató: Tadd R. Peterson

Arculat: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie Bentley, C. Kimball Bott, Thomas Child, Joshua Dennis, David Green, Colleen Hincley, Eric P. Johnson, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Aleni Regehr, Mark W. Robison, K. Nicole Walkenhorst

Szellemi tulajdonjogi koordinátor: Collette Nebeker Aune

Gyártási vezető: Jane Ann Peters

Gyártási csoport: Ira Glen Adair, Julie Burdett, José Chavez, Thomas G. Cronin, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Marissa M. Smith

Nyomdai előkészítő: Joshua Dennis, Ammon Harris

Nyomtatási igazgató: Steven T. Lewis

Terjesztési igazgató: Nelson Gonzalez

Fordítás: Mecseri Olivér

Terjesztés:

Corporation of the Presiding Bishop of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg v.d.H., Germany

Előfizetési tudnivalók:

Előfizetés vagy címváltozás bejelentése az Ügyfélszolgálaton keresztül lehetséges.

Ingyenes telefonszám (USA és Kanada): 00800 2950 2950

Telefonszám: +49 6172 4928 33/34

Ímé: orderseu@ChurchofJesusChrist.org

Online Store internetes áruház: store.ChurchofJesusChrist.org

Az előfizetés éves díja: 5 euró

Kéziratok és kérdések a liahona.ChurchofJesusChrist.org oldalon küldhetők be, vagy postai úton a következő címre: Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA, vagy ímében: liahona@ChurchofJesusChrist.org.

A Liahóna (a kifejezés a Mormon könyvben szerepel és „iránytűt” vagy „iránymutatót” jelent) a következő nyelveken jelenik meg: albán, angol,

bizslama, bolgár, cseh, dán, észt, fidzsi, finn, francia, görög, holland, horvát, indonéz, izlandi, japán, khmer, kínai, kiribati, koreai, lengyel, lett, litván, magyar, malgas, marshall-szigeteki, mongol, német, norvég, olasz, orosz, ormény, portugál, román, spanyol, svéd, szamoai, szebuano, szlovén, szuahéli, tagalog, tahiti, thai, tongai, ukrán, urdu és vietnami. (A megjelenés gyakorisága országonként változik.)

© Intellectual Reserve, Inc., 2020. All rights reserved. Printed in the United States of America.

Szerzői jogok: Természetes személyek másolatot készíthetnek a Liahónában megjelent anyagokról személyes, nem kereskedelmi használatra (beleértve az egyházi elhívásokhoz való felhasználást is), kivéve, ahol ez másként van feltüntetve. Ez a jogosultság bármikor visszavonható. Nem lehet azonban másolatokat készíteni azokról a képekről, amelyek forrásmegjelölésénél ez fellétt timentel! Szerzői jogi kérdések az alábbi címekre küldhetők: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA, ímében: cor-intellectualproperty@ChurchofJesusChrist.org.

For Readers in the United States and Canada:

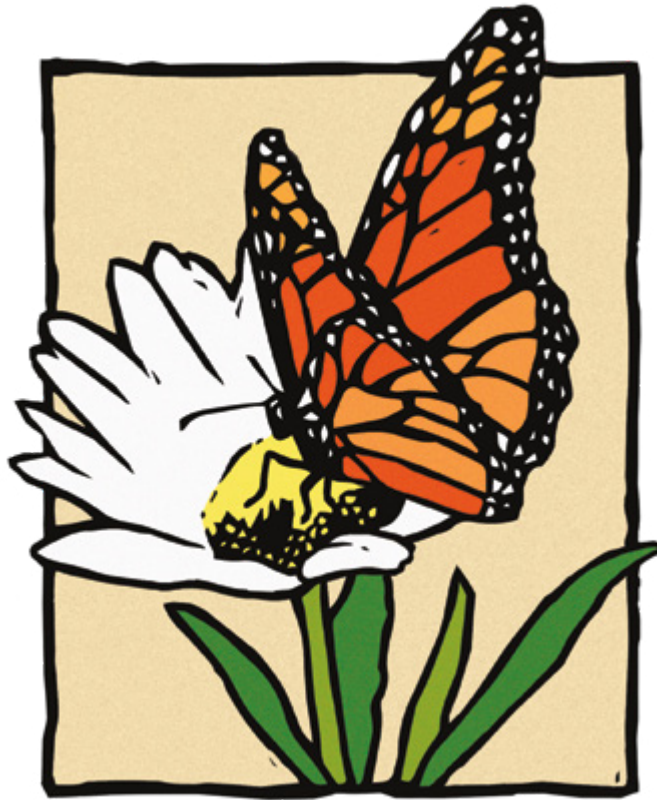
March 2020 Vol. 28 No. 3. Liahona (USPS 311-480) Hungarian (ISSN 1085-3847) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (American Express, Discover, MasterCard, Visa) may be taken by phone or at store. ChurchofJesusChrist.org. (Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

AZ EGYHÁZHoz TARTOZNI OLYAN, MINT...

Segítendő az első látomás 200. évfordulójáról való megemlékezést, ebben a lapszámban Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházához tartozást kísérő áldásokat ünnepeljük. Íme három változat arra, hogyan jellemezték egyházi vezetők az egyházhoz való tartozást.

KIRÁLYLEPKÉNEK LENNI

„A királylepkékhez hasonlóan mi is úton vagyunk: visszafelé tartunk mennyei otthonunkba, ahol ismét együtt leszünk Mennyei Szüleinkkel. A lepkékhez hasonlóan mi is kaptunk **isteni tulajdonságokat**, melyek lehetővé teszik, hogy tájékozódjunk az életben... Ha hozzájuk hasonlóan mi is egybefonjuk a szívünket, akkor az Úr meg fog védelmezni minket..., és gyönyörűséges kaleidoszkóppá tesz bennünket.”

Reyna I. Aburto nővér, második tanácsos a Segítőegylet általános elnökségében: Egy szívvel-lélekkel. *Liahóna*, 2018. máj. 78.

MENTŐÖVNEK LENNI MÁSOK SZÁMÁRA

„Ha betartjuk a szövetségeinket, az esetleg különbözővé tesz minket másoktól a kultúránkban és a társadalmunkban, azonban hozzáférést biztosít számunkra a sugalmazáshoz, hogy más megoldások, módszerek és alkalmazások juthassanak eszünkbe. Nem mindig fogunk beleilleni a világba, azonban **ha pozitív értelemben vagyunk mások, az életmentő lehet azok számára, akik küszködnek.**”

Sharon Eubank nővér, első tanácsos a Segítőegylet általános elnökségében: Lobbantsátok lángra fényeteket! *Liahóna*, 2017. nov. 8.

KÓRUSBAN ÉNEKELNI

„Az isteni terv része az, hogy Isten kórusában nem minden hang egyforma. A kifinomult zenéhez változatosság kell – szopránok és altok, baritonok és basszusok. [...]

Ne fordítsatok hátat a kórusban betöltött szerepeteknek! Miért? Mert egyediek és pótolhatatlanok vagytok. Már egyetlen hang elvesztése is elhalványítja az összes többi énekest ebben a hatalmas, halandó kórusunkban, köztük azoké is, aki úgy érzik, a társadalom peremére vagy az egyház peremére szorultak.”

Vö. Jeffrey R. Holland elder a Tizenkét Apostol Kórumából: Elénekeltek és elhallgatott dalaink. *Liahóna*, 2017. máj. 49., 50.

Ulisses és Emilia Maio

Portugália, Porto

Emilia Maio húga, Custodia, súlyos fogyatékoságokkal született. Már tizenöt éve, hogy Emiliával és a férjével, Ulissessel él. Családként megtanulták, hogy az önzetlen családi szolgálat az öröm egyik nagyszerű forrása.

LESLIE NILSSON, FÉNYKÉPÉSZ

Emilia:

Igen, eleinte nehéz volt. Ott kellett hagynom az állásomat, hogy gondját tudjam viselni a húgomnak. Egyúttal azonban áldásnak is bizonyult. Ulissessel még fiatal házások voltunk, amikor kiderült, hogy nem lehet gyerekünk. Custodia olyan számunkra, mint egy Istentől kapott gyermek, akinek mi viselhetjük gondját. Sok tekintetben ő segít kitölteni a gyermektelenségünk miatt érzett űrt. Custodia szeretetteljes és gondoskodó. Szeret nevetni és szívesen jár istentiszteletre. Öröm a közelében lenni!

Ulisses:

A családom szolgálata mindig is felemelt engem lelkileg. Bár házaspárként így nem jut annyi időnk magunkra, lelkileg közel vagyunk egymáshoz. Családként közelebb kerültünk egymáshoz. Mindvégig láttuk az Úr segítő kezét. Csodát csodára mutatott nekünk. Igazán áldottak vagyunk.

TUDJ MEG TÖBBET!

Ismerd meg részletesebben Ulisses és Emilia hitbéli utazását, többek között további fényképeken keresztül, ennek a cikknek az Evangéliumi könyvtárban vagy online, a ChurchofJesusChrist.org/go/3206 oldalon olvasható változatában.

Szolgálattételi tantételek

SZOLGÁLATTÉTEL TEMPLOMI SZOLGÁLAT ÁLTAL

Szolgálattételt nyújtunk, amikor másokat segítünk hozzá ahhoz, hogy a templom áldásait élvezhessék.

A templomlátogatás megéri az erőfelesztést. Russell M. Nelson elnök azt tanította, hogy „a templom... létfontosságú önmagunk és a családunk szabadulásához és felmagasztosulásához.

[M]indannyiunknak folytonos lelki erősítésre és oktatásra van szüksége, amelyet csakis az Úr házában kaphatunk meg.”¹

Ahhoz, hogy eljárjunk a templomba, muszáj jól beosztanunk az időnket, a feladatainkat és a forrásainkat, valamint felkészültnek kell lennünk lelkileg. Szolgálattételt nyújtunk, amikor beazonosítjuk azokat az akadályokat, amelyek távortartják fivéreinket és nővéreinket a templomtól, és segítünk nekik, hogy megoldásokat találjanak.

A templom egy mindenki által élvezhető áldás

Egy nemrégiben visszatért misszionárius, Meg, a Hawaii Kona templom bejárata felé sétált, amikor feltűnt neki, hogy az épület előtt egy fiatal nő üldögél egyedül a padon. Úgy

érezte, hogy meg kellene szólítania, de nem tudta, hogy mit mondjon. Így hát megkérdezte a fiatal nőtől, hogy mit jelent a bokáján lévő tetoválás. Ezzel kezdetét vette egy beszélgetés, melynek során ez a fiatal nő, Lani, elmondta a történetét.

Mesélt Megnek arról, mennyit küszködött azzal, hogy ismét teljesen tevékenyé váljon az egyházban; mesélt a kedves egyháztagokról, akik a segítségére voltak; valamint mesélt arról a reményéről, hogy egy nap majd egymáshoz peccételhetik őt és a néhány hónapos kislányát.

Meg behívta Lanit, hogy együtt üldögéljenek a templom váróhelyiségében. Még ha nem is mehetnek mindketten beljebb a templomba, ezzel legalább a küszöbét átléphetik. Lani beleegyezett, és együtt mentek be a főbejáraton. Egy templomszolga odavezette őket egy a Szabadítót ábrázoló festmény alatt álló padhoz.

Ahogy ott ültek együtt, Lani ezt súgta: „Ma már nagyon be szerettem volna jönni a templomba, de egy kicsit féltem.” Mivel Meg követte a Lelket, segített megválaszolni Lani néma imáját.

OSZD MEG A SZOLGÁLTÁTELI ÉLMÉNYEIDET!

Küldd el nekünk a másoknak nyújtott szolgálattételel vagy azzal kapcsolatos élményeidet, amikor neked nyújtott valaki szolgálattételt. Menj a iahona.ChurchofJesusChrist.org oldalra, és kattints a Submit an Article or Feedback feliratra.

Ötletek az ajánlással nem rendelkezők megsegítésére

A templom még azok számára is áldást jelenthet, akik egyelőre nem váltak jogosulttá ajánlásra.

- Oszd meg az érzéseidet arról, hogyan áldott meg téged az Úr a templomi munka által.
- Hívj meg valakit, hogy menjen el veled egy templomi nyílt napra vagy látogatóközpontba. A temples.ChurchofJesusChrist.org oldalon megtalálod, hogy hol lesznek legközelebb nyílt napok.

HÁTTÉRÉPEK A GETTY IMAGES (JOVOLTÁBÓL); FÉNYKÉPEK A HONDURASI TEGUCIGALPA TEMPLOMRÓL, A MEXIKÓI TIJUANA TEMPLOMRÓL, ÉS AZ OLAJORSZÁGI RÓMA TEMPLOM LÁTOGATÓKÖZPONTJÁRÓL

Könnyítsd meg másoknak, hogy eljárjanak a templomba

Még a templomi ajánlással rendelkező egyháztagok számára is kihívást jelenthet eljárni a templomba. Egyeseknek messzire kell utazniuk. Másoknak kisgyermekük vagy idős családtagjaik vannak, akikről gondoskodniuk kell. Együtt munkálkodva mindenki számára lehetővé tudjuk tenni a templomi szolgálatot.

Leola Chandler úgy érezte, hogy teljesen kimeríti a beteg férjéről és a négy gyermekükről való gondoskodás. Ezért úgy döntött, minden kedden időt fog szakítani arra, hogy eljusson az egyik közeli templomba. Ez a békesség és erő forrása lett az életében.

Egy nap meghallotta, hogy van az egyházközségében néhány idősebb nővér, akik kétségbeesetten szerettek volna eljárni a templomba, de nem volt mivel eljutniuk. Leola felajánlotta, hogy elviszi őket. A következő 40 év során nem nagyon fordult elő, hogy egyedül ment volna templomba.²

Leola áldásokban részesült, amikor pedig felajánlotta másoknak, hogy magával viszi őket a templomba, azzal ő is megáldott másokat.

Ötletek arra, hogyan segíts másoknak eljutni a templomba

Hogyan segíthetnél másoknak, hogy gyakrabban jussanak el a templomba? Akár az is kiderülhet, hogy ezek az ötletek neked is segíteni fognak.

- Menjetek együtt. Ajánld fel valakinek, hogy elviszed, vagy szervezd meg az utazását. Ezzel akár valaki mást is arra ösztönözhetsz, hogy elmenjen a templomba.
- Kérd meg a családod vagy az egyházközséged tagjait, hogy segítsenek neked elvégezni a szertartásokat az őseidért, különösképpen akkor, ha sok nevet készítettél elő szertartásokra.
- Ajánld fel szülőknél, hogy vigyázol a gyermekeikre, amíg elmennek a templomba. Felváltva is vigyázhattok egymás gyerekeire. (További ötletekért olvasd el az Egyszerűsített templomi est: 6 tanács a templomi utak megkönnyítéséhez című, nyomtatásban meg nem jelenő cikket a Liahóna 2018. januári számában.)

Olvasd be ezt a QR-kódot, és olvasd el az Egyszerűsített templomi est: 6 tanács a templomi utak megkönnyítéséhez című cikket.

Amikor túl messze van a templom

A Srí Lanka-i, colombói Csandra „Rosan” Antoni és a menyasszonya, Seron úgy döntött, hogy templomban fognak összepecsételteni. A barátaik, Anton és Ann Kumaraszami nagyon örültek ennek. Azonban tudták, hogy a Fülöp-szigeteki Manila templomba eljutni se nem könnyű, se nem olcsó.

Rosan és Seron félretette a pénzét, és hónapokkal előre foglaltak repülőjegyeket, hogy megfizethető megoldást találjanak. Végül elérkezett a nap. A malajziai átszállásnál azonban rájöttek, hogy csak úgy folytathatják az útjukat a Fülöp-szigetekre, ha rendelkeznek vízummal, vagy ha másik légitársasággal repülnek. Vízumot lehetetlenség lett volna szerezni, és arra sem volt pénzük, hogy másik járatra vegyenek jegyet. Azonban az is elképzelhetetlen volt számukra, hogy pecsételést nélkül térjenek haza.

Tanácsalanságában Rosan felhívta Antont. Anton és Ann roppantul szerettek volna segíteni. Egyike voltak annak a néhány Srí Lanka-i házaspárnak, akiket már egymáshoz pecsételtek a templomban, és jól tudták, hogy ez mekkora áldást jelent. Csakhogy nem sokkal korábban már elköltötték a megtakarításukat egy süszéget szenvedő családtagjuk megsegítésére, és nem volt elég pénzük ahhoz, hogy hozzásegítsék Rosant és Seront egy új repülőjegyhez.

Srí Lankán az a szokás, hogy a menyasszonyok kapnak a vőlegénytől egy arany nyakláncot, hogy legyen valamennyi pénzük, ha megözvegyülnének. Ann úgy döntött, eladja a nyakláncát, hogy ezzel segítsen megvenni az új jegyeket. Nagylelkű ajándéka lehetővé tette Rosan és Seron számára, hogy odaérjenek Manilába a lefoglalt templomi időpontra.

„Tisztában vagyok a templomi pecsételést értékelve – mondta Ann. – Tudtam, hogy Seron és Rosan nagy erőssége lesz a gyülekezetnek. Nem szerettem volna, ha lemaradnak erről a lehetőségről.”³

Ötletek azok megsegítésére, akik nem tudnak ellátogatni a templomba

Lehet, hogy olyanok szolgálattételére hívnak el, akik csak ritkán vagy egyáltalán nem jutnak el a templomba a távolság vagy a költségek miatt. Azonban még így is módot találhatsz arra, hogyan segíts nekik értékelni a templom áldásait.

- Tanítsatok vagy tanuljatok közösen egy templomi felkészülési vagy családtörténeti osztályban.
- Adj nekik egy fényképet az egyik templomról, amelyet otthon kiakaszthatnak.
- Ha már voltál a templomban, akkor oszd meg az élménnyel kapcsolatos érzéseidet és a templomi szertartásokról meglévő bizonyosságodat.
- Segíts nekik többet tanulni az általuk megkötött szövetségekről és a betartásuk módjairól. Felhasználod Az Istennel kötött szövetségeink megértése: Legfontosabb ígéreteink áttekintése című cikket a 2012. júliusi *Liahónából*. ■

Ennek a QR-kódnak a beolvasása után elolvashatod Az Istennel kötött szövetségeink megértése című cikket.

JEGYZETEK

1. Russell M. Nelson: Példás utolsó napi szentekké válni. *Liahóna*, 2018. nov. 114.
2. Lásd LaRene Gaunt, "Finding Joy in Temple Service," *Ensign*, Oct. 1994, 8.
3. Ann és Anton végül visszakaphatták a nyakláncot, miután az árát visszatértette az egyház Általános Templomlátogatói Segítség Alapja, amely egyszeri pénzügyi segítséget nyújt olyan egyháztagok számára, akik másképpen nem engedhetnék meg maguknak, hogy elmenjenek a templomba.

*Az Úr
prófétákon és apostolokon
keresztül vezeti az egyházát*

Írta: Dallin H. Oaks elnök
első tanácsos az
Első Elnökségben

Szerkesztői megjegyzés: Oaks elnök arról tanít, hogy a Szabadító célja az egyháza megszervezésével az volt, hogy segítsen Isten gyermekeinek jogosulttá válni a felmagasztosulásra. Ez a cikk azt taglalja, miként éri el az Úr ezt a célt a prófétákon és apostolokon keresztül, akiknek felhatalmazásuk van az Ő nevében cselekedni.

Az Úr munkájához kell egy szervezet, amelyet az Úr az Óáltala kiválasztott és felhatalmazott vezetőkön keresztül vezet, akiknek iránymutatással szolgál a céljai véghezvitelében. A szentírásbeli történelem arról tanúskodik, hogy az ilyen vezetők vagy egy-egy próféta, vagy pedig próféták és apostolok voltak. Ez volt a minta a szövetséges Izrá-el éveiben és az idők delén, és ez folytatódik Jézus Krisztus visszaállított egyházában is.

Az Úr egy szervezeten keresztül vezeti az Ő népét

Mennyei Atyánknak az a célja, hogy véghez vigye fiai és leányai halhatatlanságát és örök életét (lásd Mózes 1:39). Ezen adományozási korszakban ezt Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházán keresztül teszi, melynek célja „segít[eni] az egyéneknek és a családoknak alkalmassá válni a felmagasztosulásra”¹.

Gordon B. Hinckley elnök (1910–2008) azt tanította, hogy „az egyházra rótt felelősség nagy és sürgető hármass[a], először is, elvinni Jézus Krisztus evangéliumát a föld népeihez; másodsor, alkalmazni azt az evangéliumot az egyháztagság életében; valamint harmadsor, helyettes általi munka révén kiterjeszteni annak áldásait azokra, akik már átkeltek a halál fátylán”².

Úgy tűnik, hogy napjainkban sokan igénylik a lelkeséget vagy a vallást, de úgy gondolják, hogy vallási szervezet nélkül is lehet benne részük. Akik úgy gondolják, hogy ezt egy hivatalos szervezeten kívül is elérhetik, figyelmen kívül hagyják annak a jól dokumentált történelmét, amit az Úr Jézus Krisztus létrehozott annak érdekében, hogy biztosítsa az evangéliuma és a munkája folyamatosságát és eredményességét. Amint arra D. Todd Christofferson elder a Tizenkét Apostol Kvórumából emlékeztetett bennünket egy öt évvel ezelőtti figyelemre méltó konferenciai beszédben, „az idők delén... Jézus oly módon szervezte meg a munkáját, hogy az evangélium párhuzamosan több nemzet és sokféle nép között is megalapításra kerülhessen”³. E szervezetnek részét képezik az apostolok és az Újszövetségben említett többi tisztségviselő.

Miért van szükség egy szervezetre az Úr céljainak megvalósításához? Bár a Szabadítónk egyenként szeret és segít bennünket, ahhoz, hogy megvalósuljanak az Isten gyermekeit – különösen pedig az Ő szövetséges népét

Jézus Krisztus egyházának szervezeteiben olyan vezetőknek kell lenniük, akiket Ő választ ki, és akiknek megadatik a hatalom és felhatalmazás arra, hogy kijelentsék az Ő szándékát az Ő népének.

– összességében érintő céljai, egy próféták és apostolok által vezetett szervezeten keresztül cselekszik.

Csakis egy szervezeten keresztül részesülhetnek a Pál apostol által „Krisztus testének” (1 Korinthusbeliek 12:27) nevezett entitás egyes tagjai azokban a lehetőségekben, amelyek szükségesek számukra a lelki növekedés eléréséhez, ami viszont a teremtésük célja. És csakis egy eltérő tehetségekkel rendelkező és sokféle erőfeszítést kifejtő szervezet érheti el azt, ami az Úr munkájának megvalósításához szükséges.

A kizárólag a hívek szervezett csoportjai által megvalósítható dolgok közé tartoznak többek között a szegények megsegítésére, az evangélium egész világon történő hirdetésére, valamint a templomok építésére és fenntartására irányuló nagyszabású erőfeszítések. Joseph Smith próféta kijelentette, miszerint Isten célja népének összegyűjtésével az, „hogy építsenek az Úrnak egy házat, ahonnan kinyilatkoztathatja... háza szertartásait és királyságának dicsőségeit, és megtaníthatja [a népnek] a szabadság útját”⁴.

Szervezetre van szükség az Úr azon parancsolatának valóra váltásához is, miszerint „legyetek egyek; és ha nem vagytok egyek, akkor nem vagytok az enyéim” (Tan és szövetségek 38:27). Henry B. Eyring elnök az Első Elnökségből azt tanította, hogy egyénekként nem lehetünk ilyen értelemben eggyé, vagyis egységessé. „Másokkal együtt kell rá törekednünk és elnyernünk. Nem meglepő hát – jegyezte meg –, ha Isten sürgeti a gyülekezésünket, hogy megáldhasson bennünket.”⁵

KR. U. 30 JÉZUS KRISZTUS ÉS TIZENKÉT APOSTOL

Az egyes híveknek azért is kell egy vallási szervezeten keresztül is megtapasztalniuk a vallást, mert csakis így részesülhetünk felhatalmazott feddésben vagy intésben a bűnök és hibák miatt. Ez a feddés alapvető fontosságú a lelki növekedésünkhöz (lásd Tan és szövetségek 136:31; 101:4–5; lásd még Móziás 23:21–22).

Neal A. Maxwell elder (1926–2004) másik indokot is felhozott a vallásos vagy spirituális emberek megszerveződésére: „a véletlenszerű, egyéni jóság nem elegendő a gonosz elleni küzdelemben”⁶.

Jézus Krisztus visszaállított egyházát próféták és apostolok kormányozzák

Muszáj, hogy Jézus Krisztus egyházának szervezetében olyan vezetők legyenek, akiket Ő választ ki, és akiknek megadatik a hatalom és felhatalmazás arra, hogy kijelentsék az Ő szándékát az Ő népének.

„Nem ti választottatok engem – tanította a Szabadító –, hanem én választottalak titeket, és én rendeltelek titeket, hogy ti elmenjetek és gyümölcsöt teremjetek” (János 15:16). A Biblia világossá teszi, hogy ki választja ki a prófétákat és az apostolokat. Az Ószövetségben ez világosan megfigyelhető Mózes és Sámuel elhívásakor, az Újszövetségben pedig a tizenkét apostol és Pál apostol elhívásakor láthatjuk (lásd 2 Mózes 3; 1 Sámuel 3; Márk 3; Apostolok cselekedetei 9). Ezek a vezetők nem önként ajánlottak, és nem is a hívek választották őket.

A Bibliából az is látszik, hogy a vallási vezetőknek rendelkezniük kell Isten papságának felhatalmazásával, e felhatalmazást pedig olyasvalaki ruházza rájuk, aki már viseli. Áron, a tizenkét apostol, valamint a hetvenek elhívásainak

1835 JOSEPH SMITH ÉS TIZENKÉT APOSTOL

és felhatalmazásainak bibliai leírásai jól szemléltetik ezt a tantételt (lásd 2 Mózés 28:1–4; Márk 3:14–15; Lukács 10:1, 17). A papsági felhatalmazás nem a szentírások olvasásából vagy a szolgálat iránti vágyból fakadt. Az elrendelés pedig, amely papsági felhatalmazást ruház valakire, az egyházfőktől jön, és a ténye közismert (lásd Tan és szövetségek 42:11).

Az Ószövetségben a lelki vezetők próféták voltak. Három különböző szerepkörben említik őket. Egyesek az utódaik számára prófétai feladatot betöltő szent emberek voltak, mint Ábrahám. Mások politikai és papsági hatalmat egyaránt gyakorló vezetők voltak, mint Mózes és Józsué. A legtöbben a prófétai szerepüket a pátriárkai vagy politikai hivataluktól függetlenül gyakorolták, mint Sámuel és Ésaías. A Mormon könyve ugyanezen három hivatalról számol be az olyan prófétákkal kapcsolatban, mint Lehi (pátriárka), Benjámin király (politikai vezető) és az ifjabb Alma (miután lemondott a főbírói tisztségéről) (lásd 1 Nefi 1–2; Móziás 1–6; Alma 4–5). Az azonban világos, hogy Jézus Krisztus előtt minden próféta bűnbánatra szólította az embereket, legfőképpen pedig a Messiás eljövételét hirdették.⁷

Az apostol hivatalát először az Újszövetségben nevezték így, amikor szolgálattétele megszervezésekor a Szabadító apostolokat hívott el igét hirdetni, keresztelni és gyógyítani. Pál apostol azt írta, hogy Jézus Krisztus egyháza „az apostoloknak és prófétáknak alapköv[re épült], lévén a [legfőbb] szegletkő maga Jézus Krisztus” (Efézusbeliek 2:20). Jézus hetveneket is elhívott, akiket kiküldött, hogy szolgálattételt végezzenek (lásd Lukács 10:1, 17), valamint felhatalmazást adott más tisztségviselők, például lelkipásztorok és tanítók elhívására is (lásd Efézusbeliek 4:11).

MA RUSSELL M. NELSON ÉS TIZENKÉT APOSTOL

A Jézus által megalapított egyházban az apostolok kiemelkedő feladata a papság kulcsainak viselése volt. Amikor a Szabadító „a mennyek országának kulcsait” ígérte Péter apostolnak, akkor ezt olyan hatalomként jellemezte, hogy „a mit megkötsz a földön, a mennyekben is kötve leszén” (Máté 16:19). Más szavakkal a kulcsok mennyei hatást biztosítanak a földön a papsági felhatalmazás meghatalmazott cselekedeteihez. A papság kulcsait viselő apostoloknak joga és feladata a földön Isten papsága és Jézus Krisztus egyháza felett elnökölni, valamint azok tevékenységeit irányítani.⁸ Beleértendő ebbe az evangélium alapvető szertartásainak elvégzése és felügyelete is.

Feladataik részeként a próféták és apostolok rendelkeznek azzal a prófétai kötelességgel és ajándékkal is, hogy tanítsák az evangélium igazságait, és bizonyosságot tegyenek „Krisztus neve különleges tanú[ként] az egész világon” (Tan és szövetségek 107:23). Megállapítják, hogy mi az igazság és a tévedés, és felhatalmazással jelentik ki: „Így szól az Úr.” Ifj. J. Reuben Clark elnök (1871–1961), az Első Elnökség első tanácsosa kijelentette, hogy az apostolok „rendelkeznek a joggal, a hatalommal és a felhatalmazással – alárendelve az egyház elnöke mindenekfeletti hatalmának és felhatalmazásának –, hogy kijelentsék Isten szándékát és akaratát a népe számára”⁹.

Az Atya és a Fiú szolgálóiként az apostolok és a próféták a Szentlélek irányítása szerint tanítanak és adnak tanácsot, nem rendelkezve más vággyal, mint kimondani az igazságot és arra buzdítani mindenkit, hogy kövesse az ösvényt, amely Isten áldásaihoz vezet, köztük ahhoz is, amelyet Ő minden gyermeke legfontosabb sorsának szán: az örök élethez, amely „Isten minden ajándéka közül a legnagyobb” (Tan és szövetségek 14:7). Az ő hangjukban meg lehet bízni.

M. Russell Ballard elnök, A Tizenkét Apostol Kvórumának ügyvezető elnöke ezt mondta: „A mai világban, ahol a televíziós és rádiós kommentátorok a nap 24 órájában okádják az ellentmondó véleményeket, ahol a marketingesek a pénzedtől kezdve a szavazatodig mindenért versengenek, egyetlen tiszta, szennyezetlen, elfogulatlan hang van, amelyre mindig számíthatsz. Ez pedig az élő próféta és az apostolok hangja. Egyetlen céljuk van: »a ti lelketek örökkévaló jóléte« (2 Ne. 2:30).”¹⁰

Az apostolok és próféták tanításaihoz való hozzáférés egyszerre áldás és nagy felelősség is. Az áldás az, hogy bármikor elérhető, amit az Úr szeretné, hogy halljunk. A felelősség az, hogy ez a hozzáférés az Úr tanításaihoz felelősségre vonhatóvá tesz bennünket abban, hogy meghalljuk és megfogadjuk e tanításokat. Sajnos némely hívek kudarcot vallanak ebben a felelősségben. Nem meglepő módon a világon sokan utasítják el a tényt, miszerint Isten felhatalmazást és sugalmazást ad apostoloknak és prófétáknak, hogy az Ő nevében szóljanak. Még többen utasítják el a prófétákat és az apostolokat azért, mert tagadják, hogy létezne Isten, vagy hogy létezne abszolút értelemben vett helyes és helytelen.

Szerencsére sokan választják azt, hogy hisznek és követik a próféták tanításait. Ők elnyerik a megígért áldásokat. Russell M. Nelson elnök ezt tanította: „Isten régóta meglévő mintája, mely alapján prófétákon keresztül tanítja gyermekeit, bizonyosságot ad nekünk, hogy Ő megáldja minden egyes prófétáját, és megáldja azokat is, akik megfogadják a prófétai tanácsot”¹¹.

Van egy tiszta, szennymentes, elfogulatlan hang, amelyre mindig számíthattok. Ez pedig az élő próféta és az apostolok hangja.

A próféták és apostolok tanácsokon keresztül cselekszenek

Az Úr prófétákon (többszám) és apostolokon (többszám) keresztül vezeti az egyházát, minthogy ők tanácsokon keresztül cselekszenek. Ezt sok példa szemlélteti.

Az Úr elhív egy prófétát, hogy bevezessen egy új adományozási korszakot. Amikor aztán ez az új visszaállítás növekszik és érettebbé válik, akkor a csoport számára tan és eljárásrendek kerülnek kinyilatkoztatásra és tanításra egy olyan szervezeten keresztül, melyet apostolok és próféták vezetnek. Amint tehát növekedett és érettebbé vált a visszaállított egyház ebben az utol-

só adományozási korszakban, az Úr kinyilatkoztatta, hogy az egyház legfontosabb ügyeiben és legnehezebb eseteiben az Első Elnökségből és a tizenkét apostolból álló tanács döntsön (lásd Tan és szövetségek 107:78–79). Itt minden döntés „annak egybehangzó hangjával történjen” (Tan és szövetségek 107:27). Máskülönbem nem lesznek „jogosultak ugyanazokra az áldásokra, mint [amelyekre] a három elnök kvórumának döntései az ősi időkben” (Tan és szövetségek 107:29).

Mindez az Úr azon iránymutatásáról tanúskodik, miszerint az Ő egyházát apostolok és próféták tanácsának kell kormányoznia. Ez megóvjá és elősegíti azt az egységet, amely alapvető az Úr egyházában.

„Az Úr e munka kezdetén kinyilatkoztatta, hogy három főpapnak kell elnökölnie egyházának főpapsága és az egész egyház felett” – tanította Joseph F. Smith elnök (1838–1918) azon az általános konferencián, amelyen az egyház elnökeként támogatták.¹² Megerősítette, hogy mennyire fontos *három* főpapnak lennie az elnökségben, amikor kijelentette, „hogy helytelen egyetlen férfinak gyakorolnia minden elnökségi felhatalmazást és hatalmat az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában”¹³. Hozzátette: „Az Úrnak soha nem állt szándékában, hogy egyetlen férfiú rendelkezzen minden hatalommal, és ezen okból helyezett az egyházába elnököket, apostolokat, főpapat, hetveneseket [stb.]”¹⁴

A többszám – *próféták és apostolok* – említése előkelő helyet foglal el Joseph Fielding Smith elnöknek (1876–1972) ebben a jól ismert tanításában is: „[V]an egy dolog, amelyet rendkívül világosan kell az elménkben tartanunk. Sem az egyház elnöke, sem az Első Elnökség, sem az Első Elnökség és a Tizenkettek együttes hangja nem fogja soha félrevezetni a szenteket, vagy olyan tanácsot küldeni a világnak, amely ellenkezik az Úr gondolatával és akaratával.”¹⁵

Ahhoz, hogy az egyes apostolok vagy akár próféták tanításaiból Jézus Krisztus egyházának hivatalos tana váljon, azokat egy jóváhagyási folyamat által kell megerősítenie más apostoloknak és prófétáknak. Ezt a Bibliában is láthatjuk, amikor az apostolok jóváhagyólag lépnek fel, miután Péter beszámol nekik a kapott kinyilatkoztatásáról, miszerint el kell vinni az evangéliumot a pogányoknak (lásd Apostolok cselekedetei 11:1, 18). Hasonlóképpen, amikor a körülméletés szükségességével kapcsolatos vitát vitték az apostolok elé, Péter emlékeztette őket az általa kapott kinyilatkoztatás jelentőségére, a tanács pedig jóváhagyta azt, és a vitát elrendezte egy az egyháznak küldött apostoli levéllel (lásd Apostolok cselekedetei 15).

Hasonlóképpen, a visszaállított egyházban sem kerül kanonizálásra egy tan mindaddig, amíg az egyház szervezete el nem fogadja azt a közös megegyezés törvénye szerint (lásd Tan és szövetségek 26:2, 28:13). E tantétel 1830-ban került kinyilatkoztatásra, és azóta is alkalmazzák.¹⁶ Ez a gyakorlat, melyet a hitehagyásnak nevezett korszak idején létező egyik egyház sem követett, megóvja az evangéliumi igazságokat attól, hogy egyéni elképzelések vagy személyes vélemények megváltoztassák vagy befolyásolják őket.

Végezetül, a különböző vezetők között a tanok terén meglévő alapvető egységet egy olyan, régóta fennálló szabály biztosítja, miszerint az egyes apostoloknak vagy más felhatalmazottaknak címzett, olyan tanra vagy eljárásrendre vonatkozó kérdéseket, amelyek nincsenek világosan meghatározva a szentírásokban vagy kézikönyvekben, az Első Elnökséghez kell továbbítani (lásd Tan és szövetségek 124:126).¹⁷

A próféták és apostolok Jézus Krisztusról tesznek tanúságot

Szolgálattetele idején Joseph Smith próféta ezt tanította: „Ahogy Isten Ábrahámot, Izsákot és Jákóbot családokként kormányozta, Izráel gyermekeit pedig mint nemzetet, úgy nekünk is, mint egyház, az Ő irányítása alatt kell lennünk ahhoz, hogy sikeresen működjünk, megmaradjunk és fenntartassunk.”¹⁸

Ez a cikk arról szól, miként végezte az Úr a munkáját a korok során, és hogyan folytatódik napjainkban is e mintázat és folyamat. Amint azt Péter apostol tanította, „a próféták mind bizonyágot tesznek [Krisztusról]” (Apostolok cselekedetei 10:43). Napjainkban az Úr továbbra is prófétákon és apostolokon keresztül végzi a munkáját, akiknek felhatalmazásuk van az Ő nevében cselekedni az Ő munkájának végzésére, amely az ember örök életének véghezvitele. ■

JEGYZETEK

1. *2. kézikönyv: Az egyház igazgatása* (2010), 2.2.
2. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 118.
3. D. Todd Christofferson: Minek az egyház? *Liahóna*, 2015. nov. 108. (ez a beszéd értékes forrásanyag a fenti cikk első részéhez); lásd még David A. Edwards, “We Need Christ’s Church,” youth.ChurchofJesusChrist.org.
4. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007), 438.
5. Henry B. Eyring: Szívünk egybefonódik. *Liahóna*, 2008. nov. 69.
6. Neal A. Maxwell, “Why Not Now?” *Ensign*, Nov. 1974, 13.
7. Lásd Szentíraskalauz: próféta.
8. Lásd *2. kézikönyv*, 2.2.
9. J. Reuben Clark Jr., in Boyd K. Packer, “The Twelve Apostles,” *Ensign*, Nov. 1996, 6.
10. M. Russell Ballard, in “Sustaining Our Prophets and Apostles,” ChurchofJesusChrist.org; lásd még “Here Am I, Send Me” (Brigham Young University devotional, Mar. 13, 2001), 5, speeches.byu.edu.
11. Russell M. Nelson: KérjeteK, keresseteK, zörgesseteK! *Liahóna*, 2009. nov. 82.
12. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph F. Smith* (1999), 223.
13. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 5th ed. (1939), 176–77.
14. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 177.
15. Joseph Fielding Smith, “Eternal Keys and the Right to Preside,” *Ensign*, July 1972, 88.
16. Lásd Tan és szövetségek 138. szakasz szakaszfejléce; a 2. Hivatalos nyilatkozat magyarzatai; valamint Boyd K. Packer, *The Holy Temple* (1980), 202.
17. Lásd James E. Faust, *Reach Up for the Light* (1990), 28–29; lásd még Tan és szövetségek 68:4, valamint ennek magyarázatát itt: Joseph Fielding Smith, *Doctrines of Salvation*, comp. Bruce R. McConkie (1954), 1:185–86.
18. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith*, 168.

*Ezek az utolsó
napi szent
művésznők
által festett
képek a nők
hatását és sok-
rétű szerepeit
ábrázolják.*

Isten rendkívüli leányai

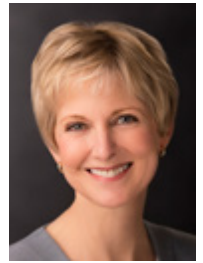
Az apró és egyszerű módokon történő felkarolás
rendkívüli módokon áldhatja meg a saját családunkat
és másokét is.

Szerkesztői megjegyzés: Annak megvizsgálásához, hogy miért van szükségünk az egyházra, Bingham nővér elmagyarázza, miként segít nekünk egy olyan szervezethez való tartozás, mint amilyen Segítőegylet, abban, hogy az Úr szabadításmunkájában történő közös részvételi lehetőségek által valóra váltsuk a bennünk rejlő isteni lehetőséget.

Az én történetem meglehetősen átlagos. Gyermekkoromban szerettem tanulni, de soha nem voltam a legjobb egyetlen tantárgyban sem. Nem dicsekedhetek semmiféle kiemelkedő szakértelemmel. Tudok zongorázni, de éppen csak annyira, hogy keresztülvergődjek egy himnuszon. Szeretek művészeti múzeumokba járni, de a saját művészi tehetségem arra korlátozódik, hogy a jegyzetfüzetembe firkálgatok. Meg tudok varrni egy felvehető szoknyát, de egy öltöny már határozottan meghaladja a képességeimet.

Habár jó egészséggel áldattam meg, és szerettem a parkban futkározni vagy a tóban úszkálni, semmilyen szinten nem vettem részt az iskolai sportokban. Soha senki nem hívott el az iskolai bálba és semminek sem voltam az elnöke. Soha nem tartoztam a népszerűek csoportjához, egy lélegzetelállítóan vonzó barátom pedig egyszer alaposan megvizsgálta az arcvonásaimat, és ezt mondta: „Hát, gyönyörű soha nem leszel, de helyes még lehetsz.” Más szavakkal: átlagos voltam.

Néhányan közületek ismerősnek találhatják ezeket az élményeket, és úgy érezhetitek, hogy ti is csupán átlagosak vagytok – vagy akár még átlagosak sem. Ha emberi lények vagytok – különösképpen, ha nők –, akkor valószínűleg megtapasztaltátok az önbizalomhiány és a csüggedés azon időszakait, amikor nem éritek el a magatok állította mércét.

Írta: Jean B. Bingham
a Segítőegylet
általános elnöke

Mindezek ellenére Mennyei Atya még az átlagosságomban is értéket látott, és segített elkezdenem kifejleszteni azokat az ajándékokat és vonzó tulajdonságokat, amelyekről tudja, hogy segíteni fognak azzá válnom, akivé Ő megtervezett engem. Tudnotok kell, hogy Mennyei Atyátok megad mindent, amire *nektek* szükségetek van, hogy Isten leányaiként rendkívülivé váljatok. Mindegyikünk lehet lenyűgöző, köszönhetően a tehetségeink és képességeink egyedi csomagjának.

Ellentétben a világgal, az Ő királyságában nincs dobogó, amelyre csak egy vagy két ember férne fel. Az Ő leányainak *mindegyike* úgy lett tanítva és felkészítve és bámulatos lehetőségekkel megajándékozva a halandóság előtt, hogy királynővé válhasson a celesztialis királyságban.

A nagyság bennetek rejlő lehetősége

Mit akartok elérni az életetekben? Mik a céljaitok és vágyaitok? Ha az a hosszú távú célotok, hogy belépjétek a celesztialis királyságba, hogy ott örökké együtt éljétek a Mennyei Szüleinkkel és a szeretett családtagjaitokkal, akkor csakis erre összpontosítva messzebbre fogtok eljutni, mint amit most lehetőségeknek gondoltok (lásd 1 Korinthusbeliek 2:9).

Hihetetlen lehetőség van bennetek a jóra, mert Mennyei Szülők szövetséges leányai vagytok. A nagyság bennetek rejlő lehetőségét bizonyítja az az egyszerű tény is, hogy a földre születettek, mert a halandóság előtti világban azt választottátok, hogy elfogadjátok Mennyei Atya szabadítástervét, és követitek a Fia, Jézus Krisztus példáját. Mivel pedig Jézus Krisztus hajlandó volt magára venni mindegyikünk bűneit és erőtlenségeit (lásd Alma 7:11–13) – vagyis hiányosságait –, valamint a végtelen engesztelése által beteljesítette ezt a szent megbízatást, teljesen biztosak lehetünk abban, hogy képesek vagyunk mindazzá válni, ami istenileg el lett számunkra tervezve. Amikor szent szövetségeket kötünk és megtartjuk azokat, akkor az arra irányuló a vágyunkat tanúsítjuk, hogy beteljesítsük ezt az isteni lehetőséget. Tudjuk, hogy ezt nem vagyunk képesek egyedül megtenni, ám Mennyei Atya szeretete és a Szabadító kegyelme által valóra válthatunk mindent, ami a felmagasztosuláshoz szükséges.

Ez a gondolat nyújtott nekem támaszt, amikor elhívtak a Segítőegylet általános elnökének. Tudom, hogy nem rendelkezem az ahhoz szükséges bölcsességgel és képességgel, hogy az összes követelménynek megfeleljek, mégis erőt és megnyugvást merítek abból a tudatból, hogy Isten „minden bölcsesség és minden hatalom birtokában van, a mennyben és a földön is” (Móziás 4:9), és hogy ha mi legalább megpróbáljuk, ha mindössze a tőlünk telhető legjobbat tesszük – legyen az bármilyen tökéletlen is –, akkor az Úr ott lesz a jobb és a bal kezünk felől, az angyalai pedig körülöttünk, hogy hordozzanak (lásd Tan és szövetségek 84:88). Nem követel mást, csak „a szívet és egészséges elmét” (Tan és szövetségek 64:34). Amikor engedelmessékedünk a parancsolatainak, erőt kapunk mindannak az eléréséhez, amire ebben az életben szükség van, valamint ahhoz, ami a következő életben kell az Ő királyságába való belépéshez. A döntés, hogy Jézus Krisztus

tanítványaivá válunk, lehetőséget teremt számunkra, hogy a vártnál nagyobb hatást gyakoroljunk a körülöttünk lévőkre.

Függetlenül attól, hogy hol élünk, hogyan áll össze a családjunk, mekkora a bankszámlánk vagy mióta vagyunk az egyház tagjai, mindegyikünk erőteljes jótékony hatást fejthet ki. Feddhetetlenül élni otthon és a közösségben, szelíd hangon és kedves szavakkal szólni egy nehezen kezelhető gyermekhez vagy munkatárshoz, megmutatni a mércédet a visszafogott öltözködéssel, valamint kifelé fordulni a kényelmi körödből, hogy megismerd a körülötted élőket – ez csak néhány az általunk megtehető egyszerű cselekedetek közül, amelyek olyan hatással lesznek másokra, hogy ők is egy magasabb síkra emelkedjenek.

Akik ismerik a történelemből, hogy miként népesültek be a világ határvidékei, tudják, hogy sok városka eleinte az üzleti lehetőségeket és a szerencséjüket kereső zord férfiak véletlenszerű gyülekezési pontjaként indult. Nem volt igazán előrelépés a civilizáltak nevezhető életkörülmények felé, amíg nagyobb számban nem érkeztek oda nők, akik ragaszkodtak a templomok és az iskolák és a rendezett környezet létrehozásához.

„A társadalmak időtlen idők óta a nők erkölcsi erejére támaszkodnak – jelentette ki D. Todd Christofferson elder a Tizenkét Apostol Kvórumából. – Bár kétségkívül nem ez az egyetlen jó hatás a társadalomban, a nők által biztosított erkölcsi alap rendkívül hasznos a közjó számára. Annyira áthat mindent az, amit a nők adnak, hogy gyakran nem is értékeljük eléggé. [...] A nők olyan erénnyel, olyan isteni ajándékkal születnek erre a világra, mely a hit, a bátorság, az együttérzés elültetésének, a kapcsolatok és a kultúrák felvirágoztatásának szakértőjévé teszi őket.”¹

A nők olyan ajándékokat kaptak, amelyek lehetővé teszik számukra, hogy a részleteket éppúgy meglássák, mint a teljes képet, és gyakran mindezt egyszerre. Fedezzétek fel ezeket az ajándékokat és használjátok őket, drága nővérek!

Az Úr elégedett az erőfeszítéseitekkel, amikor Isten gyermekeinek szolgálatára összpontosítotok.

Emlékszem, amikor James E. Faust elnök (1920–2007) ezt mondta érzelemdús, mégis szerény hangján: „Ti, nővérek, nem vagytok tisztában a hatások teljes mértékével. Ti, nővérek, az egész emberiséget gazdagítjátok. [...] Minden egyes nő a saját különálló, egyedi erősségeit hozza a családba és az egyházba.”²

Mit jelent számotokra a Segítőegylet?

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza felnőtt női tagjaiként ti és én a világ egyik legrégebbi és legnagyobb női szervezetéhez tartozunk. Több mint 7,1 millió nővér a tagja világszerte, és a köztünk lévő kötelék örökkévaló lehet.

A Segítőegylet több egy vasárnapi osztálynál. Amint azt Faust elnök tanította, ez egy istenileg létrehozott nővériség. A tanulás helye. Olyan szervezet, melynek alapszabálya a másokról való gondoskodás, amint az a jelmondatunkban is kifejezésre kerül: „A jószívűség soha el nem múlik.”

„A Segítőegyletben viselt tagság... otthont biztosít távol a mennyei ottho[unk]tól, ahol olyanokkal lehet[ün]k közösségben, akik osztoznak a hit[ün]kben és értékei[n]kben.”³

Az út során mindig vannak bukkánók és nehézségek. Ha volt már nem túl kellemes tapasztalatod a Segítőegyletben, ne feledd, hogy mindannyian tanulunk. Ez egy biztonságos hely a nővérek számára, ahová eljöhettek a kérdéseikkel, ahogy azok számára is, akik a kilétüket és a

céljukat keresik. Olyan hely ez, amely segíteni fog nekünk egyénileg kivirágozni és közösségeként jobbá válni.

Ha ismeritek a Segítőegylet frissített célkitűzését, akkor tudjátok, hogy ez áll benne: „A Segítőegylet segít a nőknek felkészülni az örök élet áldásaira, amint növelik a Mennyei Atyába, Jézus Krisztusba és az Ő engesztelésébe vetett hitüket; [amint] szövetségek és szertartások által megerősítik az egyéneket, a családokat és az otthonokat; valamint [amint] egységben munkálkodnak a szükségét szenvedők megsegítésén.”⁴

Először is tehát a bennünk lévő isteni lehetőség megvalósításán dolgozunk. Ennek eléréséhez mindannyian „együtt dolgozunk, [a Szabadító] áldását kérjük; a... bánkódót megvigasztaljuk”⁵. Részt veszünk a szabadítás munkájában, mely magában foglalja az egyháztagok misszionáriusi munkáját, a megtértek megtartását, a kevésbé tevékeny egyháztagok aktivizálását, a templomi és családtörténeti munkát, valamint az evangélium tanítását⁶ – csupa olyasmit, amit már most is végeztek.

Hol kezdjük?

Hol és hogyan végezzük ezt a munkát? Amikor istentiszteleten átkarolunk egy visszahúzódó nővért; amikor felkarolunk egy küszködő fiatal nőt; amikor azon dolgozunk, hogy naponta etessünk és ruházzunk és tanítsunk egy gyermeket; amikor megosztjuk egy szomszédunkkal, hogy mi tesz bennünket boldoggá a visszaállított evangéliumban; amikor kényelmetlen időpontban is elmegyünk a templomba; amikor azzal a céllal dolgozunk a tehetségeink fejlesztésén, hogy az Úr eszközei lehessünk – mindezek a tettek és az egyszerű, de jelentőségteljes szolgálat számos további cselekedete is része a szabadítás munkájának. *Ez a mi küldetésünk, és ez valóban hatalmas,⁷ ám elvégezhető, ha mindegyikünk tesz valamit – és nem hagyja abba!*

Ahogy azt Emma Smith, a Segítőegylet első általános elnöke mondta 1842-ben: „Valami rendkívülit fogunk tenni.”⁸

Példának okáért egy elfoglalt ifjú anyuka Arizonában azon törte a fejét, hogy mit tehetne egy újonnan a közösségébe érkezett menekült család megsegítéséért. Hamarosan kitalálta, hogy adhatna nekik pár dolgot az üres lakásukba. Amikor a gyermekeivel meglátogatta a családot, hogy elvigye nekik ezeket a tárgyakat, ráébredt arra, hogy az anyukának nincs válltáskája a személyes dolgai számára. Tudta, hogy neki és sok barátnőjének is van felesleges táskája, ezért kitett egy kérést a közösségi médiában. Ezekből az egyszerű kezdetekből nőtt ki egy raktár, tele olyan tárgyakkal, amelyekre a frissen érkezett családoknak szüksége van, és a segítségével létrejött egy kedves kötelék e különböző hiten lévő nők között is.

Eliza R. Snow nővér, a Segítőegylet második általános elnöke így tett bizonyosságot a Segítőegylet áldásairól: „Ha Izráelben bármely leány vagy édesanya a legkisebb mértékben is [korlátozva] érzi magát jelen környezetében, most bőségesen lehetősége lesz jó cselekedetekre fordítani minden erejét és képességét, melyekkel oly nagy mértékben megáldattak.”⁹

Mi lesz hát az a rendkívüli dolog, amelyet ti fogtok megtenni? Válasszatok valamit az erre fordítható időtök és forrásaitok függvényében. „Ne fuss gyorsabban vagy dolgozz többet annál, [amire] képessé tesz az erőd és a megadott eszközök; de legyél mindvégig szorgalmas!” (Tan és szövetségek 10:4). Akár nagyrészt otthon zajlik a szabadításmunkátok az életeteknek ebben a szakaszában, akár az egész világra kiterjed a befolyásotok, vagy a kettő között van valahol, az Úr elégedett az erőfeszítéseitekkel, amikor Isten gyermekeinek szolgálatára és arra összpontosítotok, hogy a lelki énetek jobb és fejlettebb kivitelében térjete vissza Őhozá. Amint Dieter F. Uchtdorf elder a Tizenkét Apostol Kvórumából oly tömören megfogalmazta: „A felmagasztosulás a célunk; a tanítványosság az odavezető utunk.”¹⁰

Azt kívánom, hogy ahogy haladunk előre a tanítványságnak ezen az utazásán, mindegyikünk határozza el, hogy apró és egyszerű módokon fel fog karolni másokat, rendkívüli módokon áldva meg ezáltal a saját családjukat és másokét is. Tartsuk becsben a kapcsolatainkat ebben az istenileg megtervezett szervezetben, és ismerjük meg és kövessük Jézus Krisztust, akinek a tanításai és tökéletes példája vissza fog minket vezetni Mennyei Atyánkhoz. ■

A Brigham Young Egyetem 2017. május 5-i, női konferenciáján elhangzott beszéd alapján.

JEGYZETEK

1. D. Todd Christofferson: A nők erkölcsi ereje. *Liahóna*, 2013. nov. 29.
2. Vö. James E. Faust: Mit jelent Isten leányának lenni. *Liahóna*, 2000. jan. 123.
3. Vö. James E. Faust: Mit jelent Isten leányának lenni. 121.
4. 2. kézikönyv: *Az egyház igazgatása* (2010). 9.1.1.
5. Nőtestvérként Sionban. *Himnuszok*, 201. sz.
6. Lásd 2. kézikönyv. 5.1.
7. Lásd Nőtestvérként Sionban. *Himnuszok*, 201. sz.
8. Emma Smith, idézve: *Leányaim a királyságomban: A Segítőegylet története és munkássága* (2011). 14.
9. Eliza R. Snow, idézve: *Leányaim a királyságomban*. 44.
10. Vö. Dieter F. Uchtdorf: Csodásan működik! *Liahóna*, 2015. nov. 23.

Számos egyszerű cselekedetet tehetünk meg, amelyek olyan hatással lesznek másokra, hogy ők is egy magasabb síkra emelkedjenek.

írta: Sharon Eubank

első tanácsos a Segítőegylet Általános Elnökségében

„ÉS AZ ÚR SIONNNAK NEVEZTE NÉPÉT”

Tegyünk eleget a Sion felépítésére vonatkozó próféta megbízatásnak: legyünk egy szív és egy elme, lakjunk igazlelkűségben, és törekedjünk rá, hogy ne legyen közöttünk szegény!

Szerkesztői megjegyzés: A Segítőegylet általános elnökségének tagjaként és az Utolsó Napi Szent Szeretetszolgálat elnökeként Eubank nővér ezúttal a saját egyedi látószögéből vázolja fel, miként segíthet nekünk az egyház célja és szervezete abban, hogy közösen dolgozva kitoröljünk a szegénységet a közösségünkben és a szívünkben.

Amikor látogatók érkeznek az egyház Emberbaráti Központjába Salt Lake Cityben, gyakran kérem meg őket arra, hogy olvassák fel az előcsarnokban kifüggesztett idézetet Joseph Smithtől: „[Az egyház tagjának] táplálnia kell az éheseket, ruháznia kell a mezíteleneket, gondoskodnia kell az özvegyekről, le kell törölnie az árvák könnyeit, meg kell vigasztalnia a szenvedőket, legyen az ebben az egyházban, vagy másokban, vagy semelyikben, bárhol is találja őket.”¹

Ez a kijelentés akkor hangzott el, amikor az egyháznak súlyos adóssága volt, a vezetők éppen megtérteket telepítettek le egy számukra új országban, miközben épült a Nauvoo templom is. Mégis hogyan gondolhatott Joseph próféta a szegényekről való gondoskodásra akár csak *ebben* az egyházban is, nemhogy bármely másokban?! Azonban Joseph még ama siralmas körülmények közepette is megértette, hogy a szükségét szenvedőkről való gondoskodásnak muszáj *mindig* az Úr szövetséges népe figyelmének középpontjában állnia.

Sioni látomás

Az egyház 1830. áprilisi megszervezését követően Joseph egyik elsőként felvállalt feladatai közé tartozott a Biblia sugalmazott fordítása. Gyakran eltűnődtem, hogy vajon miért. Miért dolgozna pont a Teremtés könyvének újrafordításán az egyház történetének ezen döntő útelágazásánál? Azt a könyvet már mindenki jól ismerte. Ám ez a fordítási munka eredményezte végül Mózes könyvét a Nagy értékű gyöngyben, döntő tanbéli fontosságú becses részletekkel szolgálva az újkori egyház számára.

E fejezetek fedték fel a Mózes és Énók által átélteket, ami bizonyos területeken figyelemre méltóan hasonló ahhoz, amit maga Joseph is átélt. Minden egyes prófétát az Úr hívott el egy-egy nagy munka elvégzésére. Az Úr mindegyiküknek megmutatta az alkotásait, hogy jobban el tudják képzelni a saját szerepüket a tervben (lásd Tan és szövetségek 76; Mózes 1; 7). Átfogó feladatuk a következő módon foglalható össze: **Gyűjtsétek egybe Izráelt papsági nemzetként, építsétek Siont, és készüljete fel Jézus Krisztus fogadására.**

De hogy lehet ilyesmit megvalósítani? Énók tömör választ ad erre: „És az Úr Sionnak nevezte népét, mert *egy szív* voltak és *egy elme*, és *igazlelkűségben* laktak; és *nem volt közöttük szegény*” (Mózes 7:18; kiemelés hozzáadva).

Az egyház utolsó napi küldetésének központi részét alkotja annak a szegénységnek az eltörlése, amely jelen van a közösségeinkben és a szívünkben; egy egységes Sion

megalapítása; valamint az emberek felkészítése Jézus Krisztusnak, Isten Fiának a visszatérésére.

Az Úr módján történő gondoskodás

A múlt században a kormányok és szervezetek dollármilliárdokat költöttek a szegénység felszámolására. Ennek nagy része azonban, minden jó szándékú munka ellenére is, sikertelennek és elvesztegetettnek bizonyult. Miért? Mert akaratlanul is függést teremtett képesség helyett.

Az Úr módja az, hogy egyaránt építse azt, aki ad és aki kap; hogy engedje az embereket önrendelkezően cselekedni; és hogy felmagasztalja a szegényeket „azáltal, hogy a gazdagok alázatossá tételnek” (Tan és szövetségek 104:16). Ezt olykor *önellátásnak* nevezzük, de valójában a minden egyénben meglévő isteni hatalomnak a szabadon engedését jelenti, hogy Isten segítségével megoldja a saját gondjait, lehetővé téve számára, hogy aztán maga is szolgáljon másokat.

Régi és új példák

Joseph Smith derével gyakorolta mások szolgálatát az Úr módján. Miután James Leach és a sógora napokon át sikertelenül keresett munkát Nauvooban, elhatározták, hogy a Prófétától kérnek segítséget. James így emlékezett vissza:

„Azt mondtam: »Smith úr! Ha kérhetem, lenne bármi munkája mindkettőnk számára, hogy némi ellátmányhoz juthassunk?« Derús arccal szemügyre vett bennünket, majd igen kedves érzéssel ezt mondta: »Nos, fiúk, mihez értetek? [...]

Tudtok árkot ásni?» Azt feleltem, hogy elkövetünk minden tőlünk telhetőt.

[A]mikor végeztünk, odamentem és közöltem vele, hogy elkészültünk. Odajött, megnézte, majd pedig azt mondta: »...ha én magam csináltam volna, akkor sem lehetett volna jobban elvégezni. Most gyertek velem.« Visszavezetett bennünket a boltjába és azt mondta, hogy válasszuk ki magunknak a legjobb sonkát vagy más disznóhúst. Felettébb szegénylős lévén azt mondtam, inkább szeretnénk, ha ő adna nekünk. Így hát kiválasztott kettőt a legnagyobb és legjobb húsok közül, valamint egy-egy zsák lisztet számunkra, és megkérdezte, hogy elegendő lesz-e. Azt mondtuk neki, hogy ezért további munkára is hajlandóak vagyunk, de ő azt mondta: »Ha ti elégedettek vagytok, fiúk, akkor én is.«

Kedves szavakkal megköszöntük neki, és elindultunk hazafelé, örvendezve Istenünk Prófétájának jószívűségén.²

A nagylelkűség és önellátás közti ugyanilyen finom egyensúlyozás mai példája az, ami 2013-ban történt, miután a Haiyan tájfun végigsöpört a Fülöp-szigetek központi részén, milliónál is több otthon rongálva meg vagy pusztítva el. Ahelyett, hogy az egyház válogatás nélkül osztogatta volna a segílyt, ami függéshez és pazarláshoz vezethet, inkább önellátási tantételek alkalmazásával segítette az érintett lakosoknak kifejleszteni az újjáépítéshez szükséges készségeket. Építőanyagot vásároltak, majd a helyi egyházi vezetők építőipari oktatókkal kötöttek szerződést. Azok a lakosok, akiknek lakhatásra volt szükségük, kaptak eszközöket, anyagot és képzést, ők pedig a munkarejüket adták ahhoz, hogy tető kerüljön a fejük fölé. A szomszédaiknak is segítettek ugyanebben.

A végén minden résztvevő kapott egy szakmunkás oklevelet az újonnan szerzett készségeiről, amivel aztán kulcsfontosságú munkalehetőségek is elérhetővé váltak számukra. A segítségnyújtásnak és a gyakorlati képzésnek ez a keveréke nemcsak hajlékot épített, hanem képességet is. Nemcsak a lakhatást állította helyre, hanem az emberek önbizalmát is.³

Sok kicsi sokra megy

Nem kell gazdagnak lennünk a segítségnyújtáshoz. Egy fiatalember ezt írta a Joseph Smithszel kapcsolatos tapasztalatáról: „Joseph házában voltam..., és több férfi üldögélt a kerítésen. Joseph kijött és mindnyájunkkal elbeszélgetett. Hamarosan arra jött egy férfi és azt mondta, hogy egy szegény fivérnek, aki a várostól távolabb lakott, az előző éjszaka legéett a háza. Majd' minden férfi azt mondta, hogy sajnálja ezt az embert. Joseph belenyúlt a zsebébe, kivett öt dollárt és ezt mondta: »Én öt dollárnyi sajnálatot érzek eme fivér iránt; ti mindnyájan mennyi sajnálatot éreztok?«⁴

Nemrégiben találkoztam egy 10 éves falusi fiúval, aki a saját soványka megtakarítását költötte egy olyan utalványra, amely gyermekbénulás elleni oltást biztosít egy gyermeknek. Ez a fiú olvasott olyan gyermekekről, akik

lebénultak ettől a betegségtől, és nem akarta, hogy mások is szenvedjenek tőle. Lenyűgözött, hogy milyen sokat tanulmányozta ezt, és milyen megfontolt volt a saját apró hozzájárulását illetően.

Világos, hogy mindegyikünk képes adni valamit, függetlenül a körülményeinktől, és hogy a hozzájárulásunk igazi jelentőségét nem lehet pusztán annak pénzben kifejezett értékével mérni.

Az egyesült szívek ereje

Ha komolyan vesszük a szövetségeinket, akkor mindegyikünk törekedni fog arra, hogy egy szív és egy elme legyen, hogy igazlelkűségben lakjon, és hogy ne legyen közöttünk szegény. Ez egybefonja a szívünket, és segít csökkenteni a világban meglévő méltánytalanságokat. Azonban létezik egy ennél is nagyobb erő akkor, amikor a szövetség emberei összefognak az erőfeszítéseikben: a családok, a kvórumok, a Segítőegylet és a Fiatal Nők osztályok és a cövekek képesek úgy megszervezni a konkrét szükségletekkel való foglalkozást a közösségükben, hogy annak a hatása óriási legyen.

Az egyház emberbaráti szervezete, az Utolsó Napi Szent Szeretetszolgálat sok apró erőfeszítést egyesít, hogy szerte a világon segítse a vészhelyzetben lévő embereket.⁵ Az egyház tagjai nagylelkűen járulnak hozzá ehhez az idejükkel, a pénzükkel és a szakértelmükkel. A legtöbb ilyen hozzájárulás szerény: egy kisebb pénzadomány vagy néhány óra önkénteskedés. Így válik ez az özvegyasszony fillérvéne (lásd Márk 12:41–44) mai párhuzamává: ezek a látszólag aprócska hozzájárulások megmutatják a világnak, hogy mire képesek az özvegyasszonyok és a gazdák és a tízéves fiúk, amikor egyesítik a forrásaikat, aztán pedig arra kéri az Urat, hogy adja hozzá az Ő növekedését (lásd 1 Korinthusbeliek 3:6).

Hosszú utat tettünk meg Sion feltételeinek megteremtésében az egyház korai napjai óta, de még sok a tennivaló. Áldjon meg Isten mind-egyikünket azzal, hogy felkutassuk a szükséglet szenvedőket, és tegyük meg, ami tőlünk telik, hogy enyhítsunk a terheiken és megerősítsük a képességeiket. És áldja meg az egyházát is a tagjai egyéni erőfeszítései összehangolásában és felmagasztalásában, eleget téve ezáltal a Sion felépítésére vonatkozó prófétai megbízatásnak – miszerint legyünk egy szív és egy elme, lakjunk igazlelkűségben, és ne legyen közöttünk szegény – a Szabadító visszatéréséig. ■

JEGYZETEK

1. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 449.
2. Vö. James Leach, in “Recollections of the Prophet Joseph Smith,” *Juvenile Instructor*, Mar. 1, 1892, 152–53.
3. Lásd “Mormon Volunteers Building Homes for Typhoon Haiyan Victims,” Feb. 21, 2014, newsroom.ChurchofJesusChrist.org.
4. Andrew J. Workman, in “Recollections of the Prophet Joseph Smith,” *Juvenile Instructor*, Oct. 15, 1892, 641.
5. Lásd latterdaysaintcharities.org.

Az Ubon Egyházközség képes rá!

Az egyházközségünk tagjai ritkán jöttek össze mindannyian – még istentiszteletre sem. Mit tehetnénk azért, hogy mindenkit összehozzunk?

Írta: Akanit Szappaszert

Itt, Thaiföldön, sok olyan egyháztagnak van, aki nehezen jut el istentiszteletre, aminek az okai között vannak az iskolai értekezletek, a rossz időjárás (a legtöbb tagunk robogóval közlekedik), és a távolság. Az egyházközségem – az Ubon Egyházközség – tagjai is szembesülnek ezekkel és más olyan kihívásokkal, amelyek megnehezítik, hogy eljárjanak istentiszteletre.

Az egyik vasárnap azon tűnődtem, hogyan segíthetnénk az egyháztagnak felismerni annak áldásait, ha hitet gyakorolnak és gyakrabban hódolnak együtt. Támadt egy ötletem: „Mi lenne, ha kiválasztanánk egy vasárnapot, amikor arra összpontosítanánk, hogy minden egyháztagnak eljusson istentiszteletre?” Ha meg tudnánk oldani, hogy mindenki eljöjjön ugyanazon a napon, akkor az egyháztagnak valóban láthatnák és érezhetnék az egyházközség erejét.

Az ötlet az egyházközség többi vezetőjének és tagjának is tetszett, és ők is nekiálltak megtervezni. Kítűztünk egy dátumot, 2018. június 17-ét – az Ubon Cövek megalapításának évfordulójához legközelebb eső vasárnapot –, és elkezdtünk üzeneteket küldeni erről a közösségi médián keresztül. Nevet is adtunk az eseménynek: „Menjünk istentiszteletre ugyanazon a vasárnapon! 200 fős úrvacsorai gyűlés – az Ubon Egyházközség képes rá!”

Gyakorlatilag a teljes egyházközség részt vett abban, hogy egymást buzdítsák a részvételre. Mindenki üzeneteket küldözgetett, győzködve a többieket, hogy ők is csatlakozzanak az eseményhez. Az egyházközség tagjai meghívtak visszatérőben lévő tagokat és nem egyháztagnak is. És nagyon sokan igent mondtak!

Ráébredtünk, hogy ez több lesz egy szórazó eseménynél, amikor megnézhetjük, hány embert tudunk összehívni. Azt szerettük volna, ha különösképpen lelki az élmény, ezzel is segítve ösztönözni a tagokat arra, hogy elsődleges fontosságú legyen számukra az úrvacsorai gyűlésen való részvétel. Így aztán az eseményt megelőző hónapokban a püspökség arra buzdította az embereket, hogy kerüljék az olyan tevékenységeket, amelyek elvehetnek az úrvacsora jelentőségéből vagy az Úr iránti hódolatból.

Még könyvjelzőket is készítettünk, hogy az emberek ne feledkezzenek meg az eseményről és a Lélekről – akiről tudtuk, hogy a sok ember részvételi erőfeszítésének köszönhetően jelen lesz. A könyvjelző az esemény elnevezése szerepelt, valamint egy szentírásvers: „Én mondtam: istenek vagytok ti és a Felségesnek fiai ti mindnyájan” (vö. Zsoltárok 82:6). Azért választottuk ezt a szentírást, mert azt szerettük volna, ha mindenki megértené, hogy ő is Isten gyermeke, és benne rejlik a lehetőség, hogy olyanná váljon, mint Isten.

Az egyháztagek jó előre terveket készítettek, hogy mind ott tudjanak lenni azon a napon. Végül elérkezett a nap. Vele együtt az akadályok is. Az előző este és egész éjszaka sok eső leesett. A másik akadály az volt, hogy néhány egyháztagnak az istentisztelettel egy időben fontos iskolai értekezlete volt.

Arra kértünk mindenkit, hogy imádkozzon ezeknek az akadályoknak az elgördítéséért vagy legyőzéséért. Vasárnap reggel 7 óra körül elállt az eső. Amikor megérkeztünk istentiszteletre, ott találtuk azokat a családokat is, akiknek iskolai értekezletük lett volna. Amikor megkérdeztük, hogy mi van a másik gyűléssel, ezt mondták: „Először úrvacsorai gyűlésre kell jönnünk.” Nagy bizonyosság volt ez számomra az úrvacsora – az Úr szentsége – fontosságáról.

Az egyháztagek számos barátjukat és szomszédjukat is magukkal hozták a gyűlésre. Az egyik nővér az egyházközségből nyolc olyan

ismerősével érkezett, akik még soha nem voltak istentiszteleten! Ahogy egyre csak érkeztek az emberek, ki kellett nyitnunk a kápolna hátsó részét is. Az úrvacsorán végül 215 résztvevőt számoltunk össze! Az egész gyűlés alatt éreztem, ahogy velünk van a Szentlélek, és hogy Isten segített sikerrel járnunk ebben a törekvésünkben.

E bámulatos vasárnap után megnőtt azoknak a száma, akik rendszeresen járnak úrvacsorai gyűlésre. Van közöttük három melkisédekkipapságviselő is, akik a családjukkal együtt kezdtek el rendszeresen járni istentiszteletre. Az egyik családban két gyermek kereszteselésére és konfirmálására is sor került a következő hónapban.

A cövek vezetőink látták, hogy mennyire jó élmény volt mindez az egyházközségünk számára, és úgy döntöttek, hogy rendeznek egy hasonló eseményt. A cövek eseményre a cövekben élő minden egyháztage elkötelezte magát, hogy a kitézött vasárnapon elmegy a saját egyházközségébe. Ez az esemény is nagyon jól sikerült szerte a cövekben: úgy tudom, hogy az egyik egyházközségben 208-an vettek részt benne! Nagyon hálás vagyok azokért az áldásokért, amelyekben én, az egyházközségem és a cövegem ezen eseményeknek köszönhetően részesültünk, valamint a felkészülés és a részvétel során érzett Lélekért. ■

A szerző Thaiföldön, Iszánban él.

Az időjárás, a távolság és az iskolai időbeosztás sok thai egyháztage számára nehezíti meg, hogy istentiszteletre járjon, ezért az Ubon Egyházközség úgy döntött, kitéz egy napot, és a lehető legtöbb embert biztatja részvételre.

„Kényelmetlenül igaz”

A New York-Pennsylvania Történelmi Helyszínek Misszió egyedi lehetőségeket kínál Jézus Krisztus evangéliumának megosztására. Térítünk, tanítunk és keresztelünk, mint minden más misszionárius, ugyanakkor az a csodás megbízásunk is van, hogy azokról a szent eseményekről tanítsunk, amelyek e helyszíneken történtek.

Szolgálunk a Smith család gazdaságánál, a Mormon könyve kiadásának helyszínén, a Kumóra-dombi Látogatóközpontban, valamint Peter és Mary Whitmer gazdaságában. Körbevezetjük a vendégeket ezeken a szent helyszíneken, és segítünk nekik jobban megismerni a visszaállítást övező történelmet és eseményeket.

Egy nap a társammal egy fiatal ír családot vezettünk körbe a Smith család gazdaságában. Nem sokkal – mindössze két évvel – azelőtt tértek meg.

Ahogy ott álltunk az újraépített rönkházban, ahol Joseph Smith és a

családja lakott 1820 tavaszán, a társammal felidéztek Joseph Smith gyermekkorának fontos eseményeit, amelyek oda vezettek, hogy bemenjen abba a ligetbe azért imádkozni, hogy melyik egyházhoz csatlakozzon. Meséltünk nekik Joseph azon élményéről, amikor Mennyei Atya és Jézus Krisztus megjelentek neki és megválasztották az imáját. Utána megkérdeztük, mit éreztek, amikor először hallottak Joseph Smith-ről és az első látomásáról.

Azt vártam, hogy ugyanolyan érzésekről fognak beszélni, mint a legtöbben, miszerint égető érzést éreztek a szívükben, vagy tudták, hogy igaznak kell lennie, mert olyan erősen érezték a Lelket. Ehelyett azt mondták, úgy érezték, hogy „kényelmetlenül igaz” volt. Ez egy pillanatra kizökkentett bennünket. Megkértük őket, hogy magyarázzák el, mit értenek ez alatt.

Elmondták, hogy mielőtt hallották az evangéliumot, jól ment a soruk, és

a kényelmes életvitelük megváltoztatása kényelmetlen elképzelésnek tűnt számukra. Amikor azonban lelki tanúságot kaptak az igaz voltáról, tudták, hogy változtatniuk kell az életvitelükön.

Érdekes és őszinte bizonyosságuk mély benyomást tett ránk. Mivel valóban rendelkeztek bizonyossággal Joseph Smith-ről és Jézus Krisztus visszaállított evangéliumáról, hajlandóak voltak kényelmetlen változtatásokat végrehajtani az életükben, és csatlakozni az egyházhoz. Azért tették ezt, mert tudták, hogy ezek a változtatások lesznek a lehető legjobbak a családjuk számára.

Nagyon szerettem a missziómat! Kétségem sincs afelől, hogy azok a helyszínek, ahol szolgáltam, mind szentek. Minden, amiről kijelentjük, hogy ott lezajlott, valóban megtörtént. Ez egy csoda! ■

Taylor Crofts, USA, Wyoming

Úgy érezték, hogy az első látomás „kényelmetlenül igaz” volt. Megkértük őket, hogy magyarázzák el, mit értenek ez alatt.

Újból 14 lettem

Miközben üzleti úton jártam a New York állambeli Rochesterben, úgy döntöttem, gyorsan elugrom a mintegy 40 km-re lévő palmyrai egyháztörténeti helyszínekre. Különösképpen a Szent Ligetet szerettem volna látni.

Abban az időben sokat bosszankodtam munkahelyi és otthoni dolgokon, és áhítoztam egy olyan saját szent élményre, amely valamiféle fenséges módon erősítené meg számomra, hogy Mennyei Atya gondol rám.

Ez még évekkkel azelőtt volt, hogy megnyílt volna a Kumóra-dombi Láto-
gatóközpont és a New York-i Palmyra templom. Leparkoltam a Smith család otthona mellett, kiszálltam a kocsiból és a követtem táblákat a Szent Liget felé. Imával a szívemben sétáltam a fák között húzódó ösvényen. Közben elmélkedtem, és még le is térdeltem

imádkozni. Nyugodtnak éreztem magamat, de nem láttam fényoszlopot, és túlszorduló érzelmek sem árasztottak el. A gondjaim és aggályaim továbbra is az elmémre nehezdedtek.

Egy kissé csalódottan mentem tovább az újjáépített rönkház felé, ahol valamikor a Smith család élt. Magam elé képzeltem, ahogy ott dolgoztak, szentírásokat olvastak és imádkoztak. Megnéztem az emeleti szobát és a konyhát a téglakandallójával, a fa asztalával és székeivel, a deszkapadlójával és az egyszerű felszereltségével. Hirtelen tudatosult bennem, hogy ilyen volt az otthona annak a 14 éves fiúnak, aki kérdésekkel telve eltökélte, hogy meggy és megkérdézi Istent.

Ahogy ott álltam az ajtóban indulásra készen, elnéztem a Szent Liget felé. Tudtam, hogy Joseph Smith annak

idején kiment a közeli erdőbe, imádkozott, és látta az Atyaistent és az Ő Fiát, Jézus Krisztust. Hirtelen elárasztott a Joseph Smith iránti együttérzés. Olyan volt, mintha én is azt érezném, amit Joseph érzett az imája előtt. Híján voltam a bölcsességnek, de tudtam, hogy kérhetek Istentől, és válaszokat kaphatok (lásd Jakab 1:4–5). Eszembe jutott, hogy kamaszként hogyan imádkoztam hitért, és békességet és megnyugvást éreztem. Éreztem, ahogy a szívemet eltölti ugyanaz a remény és szeretet. Mintha újból 14 éves lettem volna.

Lehajtottam a fejemet és elmondtam magamban egy hálaimát. Megkaptam a válaszomat. Igen, Mennyei Atya gondol rám. Ha pedig én továbbra is bízom Benne, akkor Ő továbbra is válaszolni fog. ■

Richard M. Romney, egyházi folyóiratok

Hitemnek szigete

A Chile partjaitól 670 km-re fekvő Robinson Crusoe-szigeten nőttem fel. A szüleim hitre és kitartásra neveltek bennünket a testvéreimmel.

Az egyik emlékezetes leckéjük egy vasárnapi szakadó esőhöz kötődik. A szüleim tudták, hogy van egy betartandó kötelezettségvállalásuk az Úr felé: el kell menniük istentiszteletre. Az esernyőink töröttek voltak, így csak kabáttal és csizmával tudtunk védekezni a vihar ellen. Édesanyámnak az az ötlete támadt, hogy húzzunk magunkra műanyag szemeteszsákokat. Mi voltunk az egyetlenek, akik az esőben az utcán gyalogoltak, de ezt nem szégyelltük. Tudtuk, hogy azt tesszük, amit az Úr elvár tőlünk.

Amikor megérkeztünk a kápolnának használt házhoz, rájöttünk, hogy aznap rajtunk kívül nem lesz ott senki. Ez sokszor előfordult vasárnaponként. Édesapám szolgált a gyülekezet elnökeként, és gyakran vezetett le olyan gyűléseket, amelyen csak gyermekek és néhány segítőegyleti nővér vett részt. Az úrvacsorát is ő áldotta meg és osztotta ki.

Hiányoznak azok az idők, amikor családként jártunk istentiszteletre. Becses emlékként őrzöm a közös himnuszénekléseket és azt, amikor Mennyei Atyánkról és a Fiáról, Jézus Krisztusról tanultunk. A szívem ma is a Robinson

Crusoe-szigeten van. Az volt minden gyermekkori élményem, köztük a szüleimtől kapott evangéliumi tanítások színhelye is.

Mivel a szigeten az egyháznak csak kevés tagja volt, nem álltak rendelkezésünkre a sok más egyháztag által élvezett programok és források. Ám a szüleink megtanítottak minket istentiszteletre járni, imádkozni és a szentírásokat olvasni. Erőre és iránymutatásra leltem, amikor a szentírásokat olvastam és a személyes kinyilatkoztatás pillanataiban volt részem. Emlékszem egy konkrét vasárnapra, amikor megerősítést kaptam, hogy szolgáljak missziót.

A chilei Viña del Marban jártam főiskolára, és emlékeztem rá, hogyan mentek velem a szüleim istentiszteletre akár esett, akár fújt, akár sütött a nap, akár hullott a jég. Ez az emlék minden egyes vasárnap arra készítetett engem, hogy kikeljek az ágyból, elkészüljek és elmenjek istentiszteletre – mindegy, mi volt odakint.

Gyermekkoromban is, misszionáriusként is, ma pedig feleségként és édesanyaként is Jézus Krisztus evangéliuma az életem középpontja. Most, hogy már saját családom van, a férjemmel tovább fogjuk adni a gyermekeinknek a szüleim hithű példáját. ■

Belén Aros, Chile, Coquimbo

Mi voltunk az egyetlenek, akik az esőben az utcán gyalogoltak, de ezt nem szégyelltük. Tudtuk, hogy azt tesszük, amit az Úr elvár tőlünk.

Elfogadjuk-e az elhívást?

Egy totyogó és egy újszülött kisgyermek szüleit nehezen ment az egyházi elhívások teljesítése. Így amikor a férjemet elhívták, hogy egy fiatal egyedülálló felnőtt diákok egyházközségének legyen a püspöke, mindketten sokat haboztunk.

Kérdések árasztották el az elménket azzal kapcsolatban, hogy mennyire lennének képesek megoldani a dolgokat a további felelősség felvállalása esetén. Az elhívás átadása után néhány nappal tudtuk meg, hogy terhes vagyok a harmadik gyermekünkkel. Az egészségügyi előzményeim miatt a korábbi terhességek nehezek voltak. Amikor arról beszélgettünk, hogy mire számíthatunk a következő pár hónapban, ha a férjem elfogadja az elhívást, meglehetősen tanácsstalanok voltunk. Elkezdtünk buzgón imádkozni megnyugvásért és útmutatásért.

Volt egy pont, amikor a férjem azon gondolkodott, hogy talán el kellene magyaráznunk a helyzetünket a cöveklőknöknek, és vissza kellene utasítania az elhívást. Ez tűnt számunkra a legészszerűbbnek, de ahogy imádkoztunk és böjtöltünk, eszünkbe jutottak Thomas S. Monson elnök (1927–2018) szavai: „[A]z Úr megbízottjaiként jogosultak vagyunk az Úr segítségére” („Duty Calls,” Ensign, May 1996, 44).

A szívünk megnyugodott, az aggodalmaink pedig enyhültek. Bizonyosságot kaptunk arról, hogy ez az elhívás nem a cöveklőktől jött, hanem az Úrtól. Ő pedig nálunk is hamarabb tudta, hogy az elhívás átadásakor már várandós voltam. Ő többet képes megtenni a családunkért, mint amit a férjem magától tehetne, ha nem fogadná el ezt az elhívást.

Hittel a szívünkben a férjem elfogadta az elhívást, azután minden nappal sorra megbirkóztunk. A harmadik terhességem nagy csodának bizonyult, és egészséges, erős fiunk született. Azok az évek, mialatt az otthoni egyházközségünkbe jártam a gyermekeinkkel, nemcsak családunként segítettek közelebb kerülnünk egymáshoz, hanem az egyházközség többi tagjával is. Míg a férjem szorgalmasan munkálkodott az elhívásában, én megtanultam az egyházközségemhez fordulni segítségért a gyermekeimmel.

A férjemmel hálásak vagyunk számos hithű szentnek, és ami a legfontosabb, Mennyei Atyánknak, amiért segítettek nekünk, amikor azon voltunk, hogy egyensúlyba hozzuk a munkát, a családot és az egyházban végzett szolgálatot. ■

Norma-Jean Livai, USA, Hawaii

Hogyan próbál Sátán megtéveszteni bennünket?

Nefi figyelmeztetett bennünket az ördög három megtévesztő fogására.

1. HARAG A JÓ ELLEN (2 Nefi 28:20)

Hogyan éri el Sátán, hogy az emberek *haragudjanak* a jó dolgok miatt? Íme néhány jó dolog, amelyekkel kapcsolatban Sátán **haragra** csábíthatja az embereket:

- Hagyományos házasság és család
- Kedvesség és együttérzés mindenki iránt, beleértve azokat is, akik különböznek tőlünk
- Szervezett vallás

Hogyan éri el Sátán, hogy az emberek úgy *elkényelmesedjenek*, hogy *ne törődjenek többé* a gonosz elleni harccal, vagy *ne próbálkozzanak többé* lelkileg növekedni?

Íme néhány hazugság, amelyeket az ördög mondhat nekünk, hogy **közönyössé** tegyen:

- Csak az számít, hogy élvezzük az életet, és menő cuccaink legyenek.
- Minden, ami kellemetlen vagy kényelmetlen, az biztosan rossz, tehát kerülendő.
- Ameddig *úgy tűnik*, hogy az élet jól alakul, addig más nem számít.

Hogyan veszi rá Sátán az embereket, hogy *ne higgyenek többé a gonosz valóságosságában* és abban, hogy *Isten meg fog ítélni bennünket*?

Íme néhány hazugság, amelyeket Sátán azért mond nekünk, hogy meggyőzzön, miszerint **nincs gonosz** és **nincsenek következmények**:

- Csak egy életed van – élvezd ki!
- Ha kellemes, csináld.
- Nézz körül! A gonoszokat nem éri utol semmilyen büntetés. Miért ne érezzük magunkat mi is olyan jól, mint ők?!

3. NINCS ÖRDÖG, NINCS GONOSZ, NINCSENEK KÖVETKEZMÉNYEK (2 Nefi 28:22)

2. GONDALANSÁG ÉS KÖZÖNYÖSSÉG (2 Nefi 28:21)

A MEGTÉVESZTÉS ELKERÜLÉSE

Érdemes lehet áttekinteni Dallin H. Oaks elnöknek a 2004. októberi általános konferencián elmondott Ne tévelyegjete! című beszédét a megtévesztés elkerülésére vonatkozó tanácsaiért.

2 Nefi 31–33

(MÁRCIUS 2–8.)

Úgy térünk vissza Mennyei Atyához, hogy szövetségeket kötünk Vele és betartjuk azokat. Jézus Krisztus megmutatta nekünk, merre menjünk a szövetség ezen ösvényén, és az Ő példáját követve örök életet nyerünk.

BESZÉLGETÉS

Te hol tartasz a szövetség ösvényén? Mit kell tenned azért, hogy folytathasd a haladást?

„[A]z egyház minden egyes tagjához szólva ezt mondom: maradjatok meg a szövetség ösvényén! A Szabadító követése iránti elkötelezettségetek – azáltal, hogy szövetségeket köttök Vele, majd meg is tartjátok azokat a szövetségeket – minden olyan lelki áldás és kiváltság előtt megnyitja majd az ajtót, amely csak elérhető a férfiak, nők és gyermekek számára mindenhol.”

Russell M. Nelson elnök: Amint közösen haladunk előre. *Liahóna*, 2018. ápr. 7.

Mi az örök élethez vezető út?

Milyen áldásokat nyerhetünk, ha mindvégig kitartunk? (Lásd 2 Nefi 31:20.)

Mi a szövetség ösvényének kapuja? (Lásd 2 Nefi 31:17–18.)
Hogyan mutatjuk ki a hajlandóságunkat Jézus Krisztus példájának követésére és a parancsolatai betartására?

Hogyan haladunk előre ezen az ösvényen? (Lásd 2 Nefi 31:16, 20; Móziás 5:7–9.)

A bűn letérít bennünket az ösvényről. Hogyan térünk rá vissza? (Lásd 1 Nefi 10:18; 3 Nefi 9:13–14.)

Jákób 1–4

(MÁRCIUS 9–15.)

Jákób próféta azt tanította, hogy a zsidók lelki vaksága abból fakadt, hogy „a célon túl tekintetek” (Jákób 4:14). Hogyan kerüljük el, hogy a célon túl tekintsünk?

Mi a cél?

„[Egyesek] vakká lesznek, mert »a célon túl tekinte[n]jek« (Jákób 4:14), amikor pedig a cél Krisztus.”

Neal A. Maxwell elder (1926–2004) a Tizenkét Apostol Kvórumából: „Jesus of Nazareth, Savior and King.” *Ensign*, May 1976, 26.

Hogyan kerüljük el, hogy „a célon túl tekintsünk”?

Mit jelent a célon túl tekinteni?

Amikor az Íjászatban el szeretnéd találni a céltáblát, rá kell céloznod. Ha a céltáblánál távolabbra nézel, elhibázod. Talán ez is az egyik oka annak, hogy az Újszövetségben a *bűn* szó a görög *hamartia* szóból származik, melynek jelentése „elhibázni a célt”. A zsidók mely bűneit említi a Jákób 4:14?

Hogyan találhatjuk el a célt?

„Ha a figyelmünk, gondolataink és erőfeszítéseink elsősorban arra összpontosulnak, hogy növeljük a Mindenható Isten iránti szeretetünket, és hogy [kitárjuk a szívünket] mások felé..., akkor már tudhatjuk, hogy megtaláltuk a helyes céltáblát és a közepére célzunk – arra, hogy Jézus Krisztus igaz tanítványainvá váljunk.”

Dieter F. Uchtdorf elder a Tizenkét Apostol Kvórumából: Célozzunk középre. *Liahóna*, 2017. jan. 5.

Mit tanulhatunk az olajfa hasonlatából?

Az olajfa hasonlatában a szőlőskert ura korhadó állapotban találja az olajfáját, és ezt mondja: „Megtetszem [a fát], és körülásom, és táplálom” (Jákób 5:4).

A hasonlat során a mester és a szolgálja többször is ellátogat a szőlőskertbe (lásd Jákób 5:15–18, 29–32, 37–42). Minden egyes alkalommal újra sor kerül a metszés, ásás és táplálás folyamatára.

A szőlőskert mestere Jézus Krisztust jelképezi. A fa és az ágai az Ő népét jelképezik. Ez a hasonlat sokkal több egy fákról és gyümölcsökről szóló történetnél. Erőteljes tanúság Isten részvételéről a gyermekei életében, valamint a Szabadító küldetéséről és az egész emberiség iránti szeretetéről.

A **METSZÉS** eltávolítja a fáról az elhalt ágakat és a rossz gyümölcsöt. A mester levágta az elhalt ágakat, és tűzbe vetette őket (lásd Jákób 5:9). Hogyan segít Isten „lemetszeni” a bűnökét és gyengeségeket az életünkről?

Az **ÁSÁS** célja többek között a gyomok és egyéb akadályok eltakarítása a fa tövéből, hogy semmi ne gátolja a fa növekedését. Milyen akadályok gátolhatnak bennünket abban, hogy lelkileg növekedjünk?

A **TÁPLÁLÁS** megőrzi a fa egészségét, mert ásványi anyagokat és egyéb tápanyagokat juttat neki. A fákhhoz hasonlóan a lelkünknek is szüksége van táplálásra. A lelkünket hogyan táplálhatjuk?

BESZÉLGETÉS

Az olajfa hasonlatát eredetileg Zénos próféta rötta a rézlemezekre. Szerinted miért szentelt Jákób ilyen nagy részt a saját feljegyzésében egy másik próféta szavainak?

„Amikor **SZÖVET-
SÉGBEN ÁTADUNK
MINDENT**, amik
csak vagyunk, akkor
**TÖBBÉ VÁLHA-
TUNK**, mint amik
vagyunk.”

Gerrit W. Gong elder a Tizen-
két Apostol Kvórumából: Szö-
vetség általi összetartozás.
80., kiemelés hozzáadva.

Szükségünk van a szeretetre és a szolgálattételre

„Mindannyian tudjuk, miben
tudnánk fejlődni. Semmi
szükség állandóan emlékez-
tetni egymást; az azonban
szükséges, hogy szeressük
és szolgáljuk egymást, ezáltal
teremtve meg a változásra
való hajlandóság légkörét.”

Hans T. Boom elder a Het-
venektől: Ismerni, szeretni,
növekedni. 105.

TANÁCS NELSON ELNÖKTŐL

Az általános konferencia során Russell M. Nelson elnök fontos tanácsokat adott az utolsó napi szenteknek.

Így buzdította a fiatalokat:

- „Váljatok jogosulttá korlátozott templomi ajánlásokra.” (Záróbeszéd. 121.).
- Emlékezzenek a meghívására, hogy „lépjenek be az Úr fiatalokból álló seregébe” Izrael egybegyűjtésére. (Tanúk, ároni papsági kvórumok és Fiatal Nők osztályok. 39.).

A nők számára e tanácsokat adta:

- „[I]gyekez[ze]tek megérteni az Úr akaratát azt illetően, hogy mit kellene tudnotok és tennetek”, valamint „imádságosan tanulmányozzátok a Tan és szövetségek 25. szakaszát, és fedezték fel, hogy *nektek* mit tanít a Szentlélek.”
- „[Ne] összpontosít[satok] a világ figyelemelterelő dolgaira”, valamint vágjatok neki és „folyamatosan [merüljete]k el] ebben az egész életen át tartó folyamatban, hogy az Úrnak szentelitek az életeteket.”
- Tanítsátok Jézus Krisztus tanát, és adjatok hangot „a véleményetek[nek] a családi, egyházközségi és cöveki tanácsokban.”
- Szolgáljatok, imádkozzatok, böjtöljete, tanulmányozzátok a szentírásokat, szolgáljatok a templomban, és végezzetek családtörténeti munkát, amely „megnyitja majd számotokra a mennyeket”.

- „[I]mádságosan tanulmányozzátok *minden* olyan igazságot, amelyet csak találtak a papsági hatalomról”, kezdve a Tan és szövetségek 84. és 107. szakaszaival (lásd Lelki kincsek. 77., 79.).

Minden egyháztagot buzdított, hogy készüljenek fel a 2020. áprilisi általános konferenciára:

- Olvassák el Joseph Smith beszámolóját az első látomásról.
- Elmélkedjenek azon, hogy milyen hatással voltak rájuk és a szeretteikre a Mormon könyve, valamint az első látomást követő események.
- Tegyék a Mormon könyve rövidfilmek felhasználását az egyéni és a családi tanulmányozás részévé.
- Válasszák ki a saját kérdéseiket, és készítsenek saját terveket arra, hogy elmerüljenek „a visszaállítás dicsőséges fényében” (lásd Záróbeszéd. 122.).

MÉLYEBBRE MERÜLNI

A szövetség ösvényén járva

A két nagy parancsolat megtartásához, mondta Dallin H. Oaks elnök, „a törvény és a szeretet közötti vékony határvonalon járunk – betartva a parancsolatokat és a szövetség ösvényén járva, közben pedig szeretve a felebarátainkat. [Ehhez] Isteni sugalmazásra kell törekednünk” (*Két nagy parancsolat*. 75.). Nézd meg vagy olvasd el a beszédét és a következő beszélők beszédeit, hogy erőt nyújtsanak neked a szövetség ösvényén haladva:

- Terence M. Vinson elder, aki azt mondta: „Kevesebb wifire és több Nefire van szükségünk!” (*A Szabadító igaz tanítványai*. 9.).
- Stephen W. Owen fivér, aki arra buzdított minket, hogy „lelki táplálékra” törekedjünk azáltal, hogy kapcsolatot bontunk a világgal és rákapcsolódunk a mennyre (Hívők legyetek, ne hitetlenek! 12.).
- Michelle D. Craig nővér, aki a „kinyilatkoztatás elnyerésére irányuló lelki képességek gyarapításának négy módjáról” beszélt (*Lelki képesség*. 19.).
- Gary E. Stevenson elder, aki azt mondta: „Muszáj hithűnek és ébernek maradnunk, mert ez az egyetlen módja annak, hogy felismerjük az igazságot, és hogy meghalljuk az Úr hangját az Ő szolgálói keresztül” (*Ne tévessz meg engem!* 96.).
- M. Russell Ballard elnök, aki azt mondta: „Az ebben az életben megtanulható egyik legfontosabb dolog az, hogy mi módon helyezük előtérbe az örök, lelki természetünket, és vonjuk irányításunk alá a gonosz vágyainkat” (*Irányítást adni a lelkünknek a testünk felett*. 109.).
- Peter M. Johnson elder, aki arról tanított minket, miként kerekedhetünk felül az ellenség három eszközén: a megtévesztésen, a figyelemelterelésen és a csüggedésen (*Az ellenség legyőzéséhez szükséges erő*. 110–112.).

MIKÉNT ...

Osszam meg az evangéliumot

Az evangélium megosztásáról szólva Cristina B. Franco nővér a következő kérdéseket tette fel, majd ezt mondta az egyház tagjainak: „Mindezen kérdésekre a válasz: igen! Képesek vagyunk rá!”

- „Meg tudjuk-e hívni egy más hitet valló barátunkat, hogy jöjjön el velünk egy vasárnapi istentiszteletre?”
- Esetleg oda tudunk-e ajándékozni egy példányt a Mormon könyvből az egyik rokonunknak vagy barátunknak?
- Képesek vagyunk-e segíteni másoknak rálelni az őseikre a FamilySearch oldalon, vagy megosztani velük, hogy mit tanultunk a héten a *Jöjj, kövess engem!* tanulmányozása során?
- Lehetünk-e hasonlóbbak a Szabadítónkhoz, Jézus Krisztushoz, és megoszthatjuk-e másokkal, mi hoz örömet az életünkbe?”

Cristina B. Franco nővér, második tanácsos az *Elemi Általános Elnökségben: Örömmel lelki az evangélium megosztásában*. 85.

Révbe ért sugalmazás

Írta: Afatia Silaga

A családom gyötrődött, nekem pedig volt még négy órám a hazafelé induló hajóig. Ideje volt imádkozni.

Egy hajóútnyira voltam az otthonomtól, amikor hírt kaptam, hogy aznap valamivel korábban nagy veszekedés volt a családtagjaim között. *Nagyon* nagy veszekedés.

A feleségem dühös volt. A gyermekeim dühösek voltak. Mindenki rosszul érezte magát. Én pedig nem tudtam, mit tegyek.

Aznap korán elindultam a szamoai Upolu szigetén lévő otthonunkból a

munkához használt kisteherautóval, és kompra szálltam Savai'i szigete felé. Ez egy többórás út mindkét irányba.

Bevallom, hogy miután telefonon beszéltem a feleségemmel, és hallottam a hangjában a haragot, nehezen tudtam elképzelni, hogy erre kelljen hazamennem. Nem voltam biztos benne, hogyan segíthetnék elsimítani ilyen sok megbántottságot a családomban.

Beálltam a révhez, és imádkozni

kezdtem. A következő négy órában a kocsiban ültem és a családomról imádkoztam, amíg a hazavivő hajót vártam.

Miután hosszú időt töltöttem imával, világos lelki benyomást kaptam. „Mindössze mutasd ki a szeretetedet a gyermekeid felé. *Mutasd ki a szeretetedet.* Mondd nekik, hogy »szeretlek és Isten is szeret«.”

Mindig is jó volt a kapcsolatom a gyermekeimmel. Tisztában vannak velem,

hogy szeretem őket, és azzal is, hogy milyen sokat jelentenek nekem. Azonban kinyilatkoztatás által világosan megértettem, hogy egyedül az fogja ismét közel hozni egymáshoz a családkunk tagjait, ha még nagyobb szeretet tanúsítok.

Amikor késő este hazaértem, a feleségem még mindig nagyon feldúlt volt. „Mit fogsz csinálni?” – kérdezte.

Elmondtam neki, hogy milyen kinyilatkoztatást kaptam. Elmondtam, hogy úgy érzem, még világosabban kell kimutatnunk a szeretetünket a gyermekeink felé. „Hiszek abban, hogy ez lesz a kulcs, hogy meggyógyuljunk abból a fájdalomtól, amit most mindannyian érzünk” – mondtam. Úgy döntöttünk, hogy megpróbáljuk.

Pont aznap este volt a heti családi tanácsunk megszokott időpontja. A vita miatt azonban a legtöbben inkább kihagyták volna azon a héten. A feleségemmel együtt úgy döntöttünk, hogy mindezek ellenére megtartjuk a családi tanácsot.

Először senki nem szólt egy szót sem. Láttam, hogy a családom aznap sok könny és érzelmi gyötrődés színtere volt.

Aztán a feleségem beszélni kezdett. „Csak szeretném, ha tudnátok, hogy mennyire szeretlek mindnyájatokat” – mondta. Figyeltem, ahogy megváltozik a testbeszédük. Addig mind a székük szélén ültek. Amikor azonban a feleségem elkezdte kifejtetni, hogy mennyire szereti őket, a gyermekeink hátradőltek és ellazultak. Hamarosan ők is megnyíltak. Én is elmondtam nekik, hogy mennyire szeretem őket, és mennyire örülök, hogy egy család vagyunk.

Ez meg is oldotta az egész bonyodalmat. Hihetetlen volt. Minden harag eltávozott az otthonunkból, és helyrehozhattuk azt, ami elromlott.

A családom nyilván nem tökéletes, de nagyon szeretjük egymást. És időt szakítunk egymásra. Legyen szó arról, hogy korán kelünk és közösen olvassuk a szentíráásokat, együtt megyünk istentiszteletre, együtt kosarazunk, együtt eszünk, vagy egyszerűen csak zenét hallgatunk együtt, keményen dolgozunk azon, hogy közel maradjunk egymáshoz.

Azt pedig a feleségemmel együtt a korábbiaknál is jobban tudjuk mindketten, hogy ennek során mennyire fontos kimutatni a szeretetünket a gyermekeink iránt. ■

TANULSÁGOK ETTŐL AZ ÉDESAPÁTÓL

- Silaga fivér felismerte, hogy nem lesz képes egyedül megoldani ezt a bonyodalmat. Órákon át imádkozott arra irányuló kinyilatkoztatásért, hogy miként segítsen a családján.
- A Silaga család Jézus Krisztus köré összpontosítja az otthonát. A zsúfolt napirendjük ellenére is korán felkelnek a családi szentírás-tanulmányozáshoz. Hetente tartanak családi tanácsot. Eljárnak istentiszteletre. Megtesznek minden tőlük telhető, hogy elhozzák az otthonukba és családjukba az evangélium áldásait.
- Silaga fivér a feleségével tanácskozott, mielőtt a gyermekekkel is megbeszélték a veszekedést.
- Silaga fivér és nővér rendszeresen elmondják a gyermekeiknek, mennyire szeretik őket.
- Silagáék együtt dolgoznak, de együtt is szórakoznak. Azt a tanácsot példázzák, amelyet Dieter F. Uchtdorf elder, a Tizenkét Apostol Kvórumának tagja adott, miszerint „a családi kapcsolatokban a szeretetet valójában úgy betűzzük, hogy *i-d-ő*, vagyis idő. Az egymásra fordított idő az otthon harmóniájának kulcsa” (Dolgok, melyek a leginkább számítanak. *Liahóna*, 2010. nov. 22.).

Ebben a rovatban

44 Új egyháztag vagy? Itt a helyed!

Írta: Brian S. King

46 Az egyházba tartozás – a meddőség szemüvegén keresztül

Írta: Jodi King

Nyomtatásban nem jelenik meg

Mind szeretnénk tartozni valahova

Írta: Eric B. Murdock

Visszatérés az egyházba, ölelő karok közé

Írta: Rachele Wilson

Így éld túl a vasárnapot, ha zárkózott vagy

Írta: Aspen Stander

Itt találd meg ezeket a cikkeket, valamint további tartalmakat:

- A Liahona.ChurchofJesusChrist.org oldalon
- A **Heti FF** rovatban (az Evangéliumi könyvtár Fialat felnőtteknek szóló részében)

Oszd meg a saját történetedet!

Neked is van egy lenyűgöző történeted, amelyet megosztanál? Vagy vannak bizonyos témák, amelyekről olvasni szeretnél? Ha igen, akkor írd meg nekünk! A cikkeidet vagy visszajelzésedet a [Liahona.Church of Jesus Christ.org](http://Liahona.ChurchofJesusChrist.org) oldalon küldheted be.

Közös küzdelmünk azért, hogy úgy érezzük, tartozunk valahová

Megesett már veled, hogy beléptél egy helyiségbe, és minden tekintet rád szegeződött? Vagy ami rosszabb: úgy érezted, hogy senki nem vett észre? Velem igen. Az ilyen helyzetek fájóak lehetnek, mert mindannyiunkban ott van a valahová tartozás vágya.

Jézus Krisztus evangéliuma összehoz bennünket, ám az eltérő körülményeink időnként **megnehezítik, hogy azt érezzük, tartozunk valahová**. Az egyházat alkotó számos egyén között lehetnek vannak új megtértek, akik **éppen próbálják meglegelni az útjukat**. A 44. oldalon arról írok, hogyan változott meg a saját felfogásom a valahová tartozásról és az Úr ránk vonatkozó elvárásainak teljesítéséről.

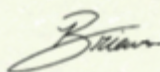
Vannak aztán olyanok is számosan, mint Jodi és a férje, akik a meddőséggel és más megpróbáltatásokkal való küzdelmük okán érezhetik úgy, hogy nem találják a helyüket. Olvasd el Jodi történetét a 46. oldalon.

A nyomtatásban meg nem jelenő cikkek sorában Rachele azt osztja meg, miként bizonyult számára meghatározónak az egyháztagok szívéllyessége, amikor újra járni kezdett istentiszteletre. Eric arról tanít, hogy **mindannyiunkra szükség van** Krisztus testében, Aspen pedig azt részletezi, hogyan lehet zárkózottabb emberként megtalálni a helyünket és kibontakozni az egyházi gyűléseken.

Az egyház tele van olyan emberekkel, akik nem érzik azt, hogy tartoznak valahová. Talán te is ilyen vagy. Ám **mind kivehetjük a részünket abból**, hogy minden egyháztag szívesen látottnak érezze magát. A valahová tartozás ugyanis nem a körülmények összjátéka, hanem annak a függvénye, hogy ki is vagy valójában, és kihez igyekszel hasonlóvá válni. Isten gyermekeiként mindannyiunknak helye van Krisztus egyházában.

Őszinte tisztelettel:

Brian S. King

Új egyháztag vagy? Itt a helyed!

Lehet, hogy
nem a
megfelelő
elvárásoknak
próbálsz
megfelelni?

Írta: **Brian S. King**

Hogyan mutatkozol be, amikor találkozol valakivel? Mi az, ami fontos abból a szempontból, hogy ki vagy? Brian vagyok. Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagja. Csakhogy nem mindig éreztem azt, hogy idetartoznék.

Akkor csatlakoztam az egyházhoz, amikor elsőéves egyetemista voltam. Számomra úgy tűnt, mintha csak pillanatok teltek volna el a keresztelőm után, amikor a jó szándékú egyháztagek már azt kérdezték, hogy fogok-e missziót szolgálni, miközben még el sem jutottam oda, hogy komolyan fontolóra vehessem a missziót. Ennek ellenére úgy éreztem, hogy igenlő választ várnak tőlem.

Megütöm a mércét?

Alig egy évvel azután, hogy csatlakoztam az egyházhoz, megkaptam az elhívásomat, hogy Angliában szolgáljak, és a tanítás buzgó vágyával érkeztem oda. Ám napokon belül ráébredtem, mennyire honvágyam van. Nem voltam felkészülve arra, hogy teljes idejű missziót szolgáljak.

Amikor a misszióelnökömmel az érzéseimről beszéltem, ő késztetést érzett arra, hogy elénekelje nekem a telefonba a Napfény van ma az én szívemben (*Himnuszok*, 145. sz.) című himnuszt. Kicsit furcsálltam, de mégis a világosság és melegség érzésével töltött el.

Azonban egy héttel később már hazafelé repültem, és a gépen mindvégig az érzéseimmel tusakodtam. Úgy éreztem, maga alá gyűr az afeletti aggodalom, hogy mások mit gondolhatnak a döntéseimről. Dühös voltam magamra, amiért nem szolgáltam végig a teljes két évet – elvégre a missziós szolgálatért korábban barátokat és családtagokat hagytam otthon, és elhalasztottam a

tanulmányaimat is. Olyan sok szívfájdalmat szenvedtem el, hogy már azt éreztem, Mennyei Atya a szükség idején magamra hagyott. Már azt is megkérdőjeleztem, hogy egyáltalán jó helyen vagyok-e, hiszen nem feleltem meg minden elvárásnak.

Jöjj, ahogy vagy

Egy héttel a hazaérkezésemet követően a legjobb barátom családja áthívott, hogy együtt nézzük az általános konferencia egyik ülését. Erre vágytam a legkevésbé, de azért elmentem.

Az ülés közepe táján Jeffrey R. Holland elder ment ki az emelvényre, és ezt mondta: „Napfény van ma az én szívemben” – ugyanazt, amit két héttel korábban a misszióelnököm énekelt el nekem váratlanul. A Lélek ezt súgta: „Ez az az egyház, ahova tartozol.” A következő 15 perc során teljesen megváltozott a nézőpontom.

Könnyű úgy érezni, hogy nem illünk valahova, és hogy nem felelünk meg mások elvárásainak, csak hogy egyikünk sem tud teljesen megfelelni (lásd Rómabeliek 3:23). És igen, Isten azt mondja, még így is van hely mindannyiunk számára az Ő egyházában (lásd 1 Korinthusbeliek 12:20–23).

Holland elder ezt tanította a konferenciai beszédében: „»Jöjj, ahogy vagy« – kéri egy szerető Atya mindannyiunktól, de hozzáteszi: »Ne számíts arra, hogy olyan is maradsz, amilyen vagy«” (Elénekelte és elhallgatott dalaink. *Liahóna* 2017. máj. 51.). Isten azt szeretné, hogy itt legyünk – nem számít, kik vagyunk vagy mit tettünk –, mert ez teszi lehetővé számára, hogy segítsen nekünk megváltoztatni azt, hogy kivé válunk (lásd 3 Nefi 18:22).

Mielőtt hallottam volna Holland elder beszédét, úgy gondoltam, valahová tartozni azt jelenti, hogy megfelelek minden elvárásnak. Most már jobban értem, hogy az Úr egyháza nem azoknak van, akik már tökéletesek, hanem azért van, hogy segítsen a tökéletleneknek tökéletessé válni. Amikor pedig igyekszel Őt követni, akkor az Ő egyházában van a helyed. ■

Brian S. King családtanulmányok szakon tanul a Brigham Young Egyetemen. Az Amerikai Egyesült Államok Észak-Karolina államának vidéki részéről származik, és szívesen tölti az idejét az ottani hegyekben.

ÖT DOLOG, amit új egyháztagnaként jó lett volna tudnod:

1. **Légy önmagad!** A te egyedi személyiséged és tehetségeid erősebbé teszik az egyház egészét (lásd 1 Korinthusbeliek 12).
2. **Csatlakozz be!** Segíteni fog megmaradnod a szövetség ösvényén, ha olyanok társaságát keresed, akik osztják az értékrendedet.
3. **Menj el a templomba!** A templomban töltött idő – de már a felkészülés is – segíteni fog neked az örökkévaló szemléletmód megőrzésében.
4. **Összpontosíts arra, ami a legfontosabb!** Amikor túlterheltté kezdesz válni, összpontosíts a szövetségeid megtartására és új szövetségekre való felkészülésre.
5. **Légy türelmes magaddal szemben!** A saját sebességeddel haladva ne másokhoz viszonyítsd magad.

Az egyházba tartozás – a meddőség szemüvegén keresztül

Írta: Jodi King

A meddőséggel való kínlódásom miatt nem találtam a helyemet az egyházban.

Mindaddig nem éreztem azt, hogy ne találnám a helyemet az egyházban, amíg a férjemmel, Cameronnal, el nem kezdtünk meddőséggel küszködni. A gyermekek és családok látványa az istentiszteleten, amely addig rendszerint örömet okozott nekem, most a bánat és gyötrelem forrása lett.

Gyermek nélkül a karomban és pelenkázótáska nélkül a kezemben haszontalannak éreztem magamat. A Segítőegyletben játszócsoportokat jelentettek be, anyukák csevegtek, és mintha minden lecke az anyasághoz kapcsolódott volna.

Elvesztettnek éreztem magam.

Nem volt gyermekem, akit elvihettem volna egy játszócsoportba. Nem tudtam saját történeteket mesélni arról, hogy miként neveltem a gyermekemet az evangélium szerint.

Kétségbeesetten részese akartam lenni az anyaságról szóló

beszélgetéseknek és barátságot kötni az egyházközségemben lévő többi nővérrel, de úgy éreztem, hogy nincs köztünk semmilyen kapcsolat, mert én nem vagyok anya.

A legnehezebb vasárnap az volt, amikor először mentünk egy új egyházközségbe. Mivel gyermektelenek voltunk, megkérdezték, hogy friss házások vagyunk-e, és hogy mikor tervezzük családot alapítani. Addigra már egészen belejöttem ezeknek a kérdéseknek a megválaszolásába anélkül, hogy hagytam volna felzaklatni magamat – tisztában voltam vele, hogy bántó szándék nélkül kérdezik.

Ezen a konkrét vasárnapon azonban különösképpen nehéz volt válaszolnom rájuk. Éppen akkor derült ki – komoly reményeket követően –, hogy megint csak nem vagyunk várandósak.

Úgy mentem be úrvacsorai gyűlésre, hogy elesettnek éreztem magam, és nehezemre esett a megszokott ismerkedési

kérdések megválaszolása. Az úrvacsora során végignéztam a gyülekezeten, más fiatal és gyermektelen párokat keresve, akiknek a helyzete hasonlíthat a miénkhez a férjemmel. Senki mást nem láttunk.

Ami azonban igazán összerőtörte a szívemet, az a Vasárnapi Iskola volt. A lecke, amely eredetileg az anyák isteni szerepéről szólt volna, hamar elszabadult és panaszáradattá változott. Összeszorult a szívem és csendben könnyek áztatták az arcomat, amint azt hallgattam, hogyan méltatlankodnak a nők egy olyan áldás kapcsán, amelyért én magam bármit megadtam volna.

Kimenekültem onnan. Először nem is akartam visszamenni. Nem akartam ismét átélni az elszigeteltségnek ezt az érzését. Ám amikor aznap este elbeszélgettünk a férjemmel, mindketten tudtuk, hogy továbbra is járni fogunk istentiszteletre – nemcsak azért, mert az Úr erre kért bennünket, de azért is, mert tudtuk, hogy az istentiszteleten olyan öröm fakad a szövetségek

megújításából és a Lélek érzéséből, amely felülmúlja az aznap érzett szomorúságomat.

Mindannyian érezzük olykor azt, hogy nem találjuk a helyünket

Ennek az esetnek már négy éve. Telik az idő. Még mindig nincs gyermek a karomban és pelenkázótáska a kezemben, de minden korábbinál jobban tudom, hogy igenis ott a helyem az egyházi gyűléseken.

A saját bánatom feldolgozása közben fogékonyabb lettem a körülöttem lévőkre. Ma is végig szoktam tekinteni a gyülekezeten, de most már azt próbálom észrevenni, hogy ki az, aki esetleg azzal az érzéssel jött istentiszteletre, hogy nem találja a helyét. És megtanultam, hogy mindannyian érezzük olykor azt, hogy nem találjuk a helyünket.

Az egyházban vannak özvegy, elvált és egyedülálló egyháztagok; vannak olyanok, akiknek a családtagjai eltávolodtak az evangéliumtól; idült betegségekkel vagy pénzügyi nehézségekkel küszködő emberek; azonos neműek iránti vonzalmat érző egyháztagok; olyan egyháztagok, akik valamilyen függőség vagy kétség leküzdésén dolgoznak; új megtértek; új beköltözők; olyanok, akiknek már kirepültek a gyermekei – és ez a felsorolás bármeddig folytatható.

Mindegyikünk érezheti azt, hogy a próbatételeink vagy a körülményeink gátolják azt, hogy tartozunk valahová, de az igazság az, hogy igazából pont az

Most már azt próbálom észrevenni, hogy ki az, aki esetleg azzal az érzéssel jött istentiszteletre, hogy nem találja a helyét.

egyedi életünk és egyéni megpróbáltatásaink miatt van a leginkább Krisztus egyházában a helyünk.

A Szabadítónkhoz tartozunk

Egyháztagságunk célja az, hogy kövessük Őt. A Szabadítónkhoz tartozunk, így tehát az Ő egyházában van a helyünk. Így szólt hozzánk: „Jőjjetek én hozzám mindnyájan, a kik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugsztlak titeket” (Máté 11:28).

A Szabadító hív, hogy jöjjünk Őhozá – függetlenül a körülményeinktől. Azért jövünk istentiszteletre, hogy megújítsuk a szövetségeinket, növeljük a hitünket, békességre leljünk, és hogy azt tegyük, amit Ő oly tökéletesen tett a saját élete során: szolgálattételt nyújtunk másoknak, akik úgy érzik, hogy nem találják a helyüket.

Olykor előfordulhat, hogy rajtam kívül senki sincs a Segítőegyletben, aki gyermektelen lenne. És időnként ma is felteszik a kérdést, hogy miért nincs gyermekünk. Ezek nehéz pillanatok tudnak lenni, de minden ilyen nehéz pillanatra még több örömteli pillanat jut.

Az, hogy érzem a Lelket istentiszteleten, és hogy kimutatom a Szabadító iránti szeretetemet, mindig is túl fogja szárnyalni a magány esetleges érzéseit. Tudom, hogy Krisztusban béke vár. Tudom, hogy gyógyulás rejlik abban, ha istentiszteletre járok. Tudom, hogy megáldatunk, ahogy megyünk tovább előre. A mi megpróbáltatásaink talán mások, mint az istentiszteletre járó többi emberé, de a személyes tapasztalataink segíthetnek abban, hogy együttérzőbbek legyünk azokkal, akik talán úgy érzik, hogy nem találják a helyüket. Ennek eredményeként pedig ezek a tapasztalatok egyesítenek bennünket.

Tudom, hogy a bizonyosságom megosztásával és a szívem kitérésével segíthetek másoknak megérteni, hogy nekik – ahogy mindenki másnak is – megvan a helyük Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában. ■

Jodi King az Amerikai Egyesült Államok Iowa államában nőtt fel, és mindig is azt fogja az otthonának tekinteni. A Brigham Young Egyetemre járt, amikor megismerkedett a leendő férjével, és hozzáment feleségül. Jelenleg óvodapedagógusként és virtuális asszisztensként dolgozik.

FIATAL FELNŐTTEKNEK

**AZT ÉRZED, HOGY NEM
TALÁLOD A HELYEDET?**

*Fiatal felnőttek mesélnek arról,
hogyan alakították ki magukban
azt az érzést, hogy jó helyen
vannak az egyházban.*

42

FIATALOKNAK

**HASZNÁLJÁTOK AZ E
HAVI KONFERENCIAI
JEGYZETFÜZETET,
HOGY
FELKÉSZÜLJETEK
AZ ÁLTALÁNOS
KONFERENCIÁRA,
JEGYZETEKET
KÉSZÍTSETEK AZ
ELHANGZOTTAKBÓL,
ÉS TANULJATOK A
BESZÉDEKBŐL.**

SZÜLŐKNEK

**MEGTANÍTANI A
GYERMEKEKET
ÉNÓSHOZ
HASONLÓAN
IMÁDKOZNI**

J12-13.,
J20-23.

AZ UTOLSÓ NAPOK
SZENTJEINEK
JÉZUS KRISZTUS
EGYHÁZA

Jóbarát

Tudj meg többet
arról, hogy ki volt

ÉNÓS!

Lásd J12-13., J20-23. oldal

Hogyan szól hozzánk Mennyei Atya?

Írta: Dallin H. Oaks elnök
első tanácsos az Első Elnökségben

Mennyei Atya sokféle képpen szólhat hozzánk. Amikor Joseph Smith arról imádkozott, hogy melyik egyháznak van igaza, Mennyei Atya és Jézus Krisztus megjelentek neki és szemtől szembe beszéltek vele. Általában azonban Mennyei Atya a Szentlelken keresztül szól hozzánk. Gondolatokat ad az elménkbe és érzéseket a szívünkbe.

Íme néhány jel, amiből tudhatjuk, hogy Őt halljuk:

1. Az az érzés, hogy Jézus szeret minket, és az evangélium igaz

2. Vigasztaló érzés, amikor szomorúak vagy magányosak vagyunk

3. A bünbánatunkat követő boldog érzés

4. Jó érzések egy gyönyörű zene vagy lélekemelő műalkotás nyomán

5. Békés érzés egy-egy jó döntéssel kapcsolatban

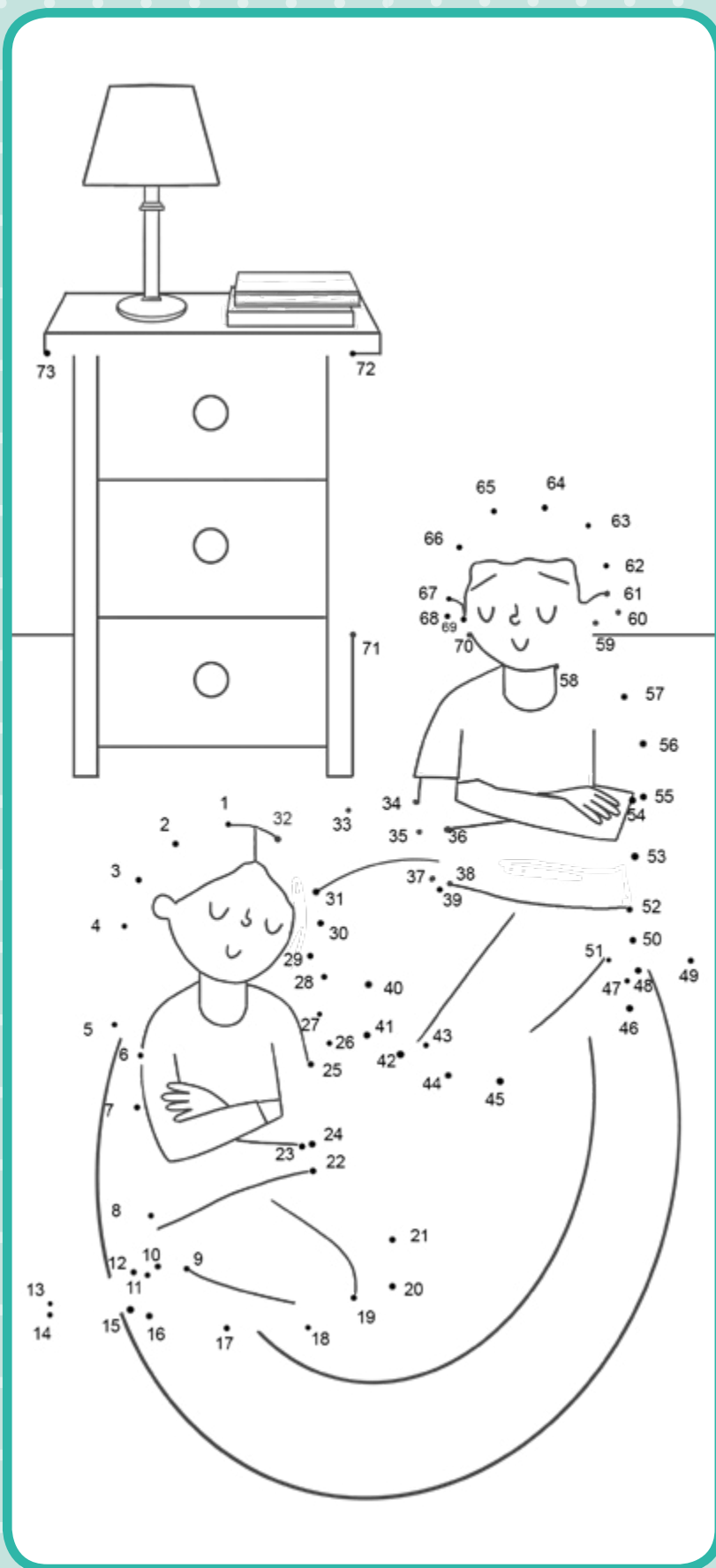
6. Figyelmeztető érzés, ha valami nincs rendben

Válaszd a jót és figyelj!

Amikor Mennyei Atya a Szentlelken keresztül szól hozzánk, azt kinyilatkoztatásnak nevezzük. Mennyei Atya és Jézus Krisztus nem ad nekünk kinyilatkoztatást mindenről, amit teszünk. De nincs miért aggódnunk. Ha igyekszünk a jót választani, és figyelünk a Szentlélekre, akkor Ők segíteni fognak nekünk és útmutatást fognak adni, amikor lényeges. ●

Forrás: "Eight Ways God Can Speak to You," New Era, Sept. 2004, 4–8.

Egyre csak egy
gyönyörű épületről
álmodtam!

Írta: **Katie Morrell**

Egyházi folyóiratok
(Igaz történet alapján)

Anthony álma

Anthony meglepetten ébredt fel. Már harmadszor álmodta ugyanazt! Álzában egy magas férfi egy gyönyörű épületet mutatott neki. *Vajon mit jelenthet ez?*

Tanárként Anthony már sok helyen járt a nigériai faluján kívül. Ám az álzában szereplő épület semmire sem hasonlított, amit korábban látott. Talán a valózában nem is létezik. Mégis volt benne valami különleges.

Ahogy teltek az évek, Anthony-nak időnként eszébe jutott az álma, de más dolgok miatt aggdódot. Nigériában háború tört ki. Anthony, a felesége és a gyermekei számára az utcára sem volt biztonságos kilépni. Ám nem volt könnyű a négy fal között tölteni az egész napot. Anthony-nak hiányoztak a barátai és a diákjai.

Egy nap Anthony-nak otthon a kezébe akadt egy régi folyóirat. Amikor kinyitotta, ismerős látvány

táruult a szeme elé. Az álzában látott gyönyörű épület volt az! Hát *mégis* valóságos!

Az épület Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházáé volt. *Soha nem hallottam még erről az egyházzról*, gondolta

Ezt az épületet
láttnam
álzomban!

Anthony. Szeretett volna többet megtudni róla, de a háború miatt nem hagyhatta el az otthonát. Várni kényszerült.

Amikor a háború végre véget ért, Anthony levelet küldött egyház központjába, Salt Lake Citybe. Megkérdezte, hogy küldenének-e misszionáriusokat, akik tanítanák őt és a családját. „Építenének egy templomot a településemen? – írta Anthony. – Kérem, küldjenek nekem szentírásokat, hogy taníthassam a falubélieket.”

Építettem egy
kis kápolnát,
hogy legyen hol
összegyűlnünk!

Anthony szomorúan olvasta az egyház központjától kapott válaszeletet: „Jelenleg nincsenek misszionáriusaink az ön országában.” Akkoriban a legtöbb fekete férfi még nem viselhette a papságot, és Afrika nagy részén nem is volt megszervezve az egyház.

Anythony azonban jól tudott várni az Úr időzítésére. Bár még nem keresztelkedhetett meg, megtartotta az erős hitét.

Az egyház küldött Anthonynak és a családjának egy példányt a Mormon könyvéből és egyéb egyházi könyvekből. Anthony tanulmányozta ezeket, és amit megtanult, azt másoknak is megtanította a faluban.

Olyan sok embert érdekelt az evangélium, hogy Anthony szeretett volna egy helyet, ahol mindenki összegyűlhet.

Egy banánfákkal övezett út mellett felépített egy kis kék ajtós, kék zsalugáteres kápolnát. Az épület homlokzatán ez állt: „Nigériai Utolsó Napi Szentek”.

Teltek-múltak az évek. Egy nap aztán Anthony csodálatos hírt hallott: Isten tudatta a prófétával, hogy *minden* érdemes férfi viselheti a papságot. Az egyház Anthony falujába is küldött misszionáriusokat!

A misszionáriusok meglepődtek azon, hogy egy kápolnát és nagyon sok keresztelkedni kész embert találtak ott. Lenyűgözte őket Anthony és a többi falubéli hite.

„Hosszú, nehéz várakozás volt – mondta Anthony

a misszionáriusoknak, – de most már nem számít. Végre eljöttetek.”

Anthony volt az első, akit megkereszteltek a nigériai Ekeonumiri folyóban. Amikor megszervezték az új gyülekezetet, őt hívták el gyülekezeti elnöknek. A felesége, Fidelia, a Segítőegylet elnöke lett. Évekkel később egymáshoz pecsételték őket a templomban.

Anthony továbbra is mindig beszélt másoknak a hitéről. Gyakran mondta azt az embereknek, hogy az evangélium Nigériában elültetett magja hatalmas fává fog növekedni. A világot meg fogja lepni ez a növekedés.

Igaza volt. Ma az egyháznak több mint 170 000 tagja van Nigériában – és egy gyönyörű temploma! Az evangéliumi mag, melyet Anthony is segített elültetni, világszerte egyre csak növekszik napjainkban is. ●

Végre megkeresztelkedtem!

Anthony Uzodimma Obinna (1928–1995)

azt mondta, hogy az egyház növekedni fog Nigériában, és „a szentek hatalmas központjává válik”. Ma hét misszió, több mint 50 cövek és egy templom van az országban!

Üdvözlét Szamoáról!

Talofa!
(Szamoaiul: „Sziaztok!”)
Margo és Paolo vagyunk.
Csatlakozzatok hozzánk a szamoai utunkon!

Szamoán sokan élnek falak nélküli házakban, ezeknek a neve *fale*. A házon kívül rakott tűzön főznek.

Szamoá egy csendes-óceáni szigetország. Két nagy és négy kisebb szigetből áll.

O LE EKALESIA A
IESU KERISO
O LE AU PAIA O ASO
E GATA AI

A szamoaiak nagyon szeretnek énekelni! Ezek a gyerekek éppen énekelni készülnek az Elemiben.

Így mondják szamoaiul, hogy

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza: *O Le Ekalesia a Iesu Keriso o le Au Paia o Aso e Gata Ai.*

Sokan nevelnek disznókat és tyúkokat, és vadásznak kutyákkal.

A kókuszdió népszerű étel Szamoán. Mindenki segít szüretelni és lefejtetni a külső háncsot. A héjat gyakran eltűzelik a főzéshez.

Ismerkedjétek meg néhány szamoai barátunkkal!

Köszönjük, hogy velünk tartottatok Szamoa felfedezésében. Viszlát legközelebb!

Mivel a szamoaiak szigeteken élnek, ezért mindig közel vannak az óceánhoz.

Szeretem az elemis énekeket énekelni. Kedvenceim az Anya, mesélj és az Isten gyermeke vagyok.

Mary V., 5 éves, Szamoa, Savai'i

Tudom, hogy Mennyei Atya hallja és megválaszolja az imáimat.

Alex S., 11 éves, Szamoa, Upolu

**Te is szamoai vagy?
Írj nekünk!
Szeretnénk hallani felőled!**

Zene egy jobb napért

Írta: David Dickson

Egyházi folyóiratok
(Igaz történet alapján)

Elizabeth odébbbrúgott egy üres kókuszdióhéjat a földúton. Elhúzta a száját, miközben a héj elgurult. A mai nem volt egy jó nap.

Egyáltalán nem!

Az iskolában Lagi valami csúnyát mondott neki. Később a többiek kinevették, amikor rosszul oldott meg egy matekpéldát a táblánál. Végül tönkrement a rajzóra a készített műve is.

„Nem igazság!” – fakadt ki Elizabeth. Minek vannak egyáltalán rossz napok?

Leszakított egy szép hibiszkuszvirágot. Legalább egy jó dolog már volt ezen a napon. Elizabeth még a rossz napokon is bárhol találhatott gyönyörű virágokat Szamoán.

A hajába tűzte a rózsaszín virágot, és hazasétált.

„*Talofa!* – mondta Apa. – Hogy telt a napod?”

Elizabeth lesütötte a szemét. „Rosszul.”

Elment a lármás malackák mellett az udvaron, és leült Apa mellé a tornácra.

Apa csak ült és hallgatta, ahogy Elizabeth elmeséli a nehéz napját.

„Annyira sajnálom – mondta Apa, és megölelte. – Nekem is voltak már ilyen napjaim. Szeretnéd tudni, mi az, ami nekem segíteni szokott?” Elizabeth bólintott. „Igen, légsz!”

Apa belekezdett egy énekbe, amelyet Elizabeth is jól ismert. Apa mindig ezt a szép szerelmes dalt szokta énekelni Anyának.

A lány felnevetett és meglökte Apa vállát. „Apaaa!”

Apa vigyorgott. „Komolyan mondom! A jó zenétől mindig jobban érzem magam. Ja, és ami a zenét illeti...”

Elizabeth tudta, hogy Apa mit fog mondani. Ideje volt gyakorolni a zongorán.

Elizabeth mindennél jobban szeretett volna megtanulni zongorázni, hogy kísérhesse az énekeket az istentiszteleten. Énekelni pedig már most is szeretett a családjával. Főleg Apával. Viszont zongorázni nehezebb volt. Meg kellett dolgoztatnia az ujjait, hogy a helyes hangot üssék le.

„Nem tudom, hogy van-e ma kedvem gyakorolni” – mondta.

Apa felállt. „Próbálg meg elgondolkodni azon, amit játszol. A himnuszok segítenek, hogy közelebb érezzük magunkat Istenhez.”

Aztán levette a szandálját, és bement, hogy segítsen vacsorát készíteni.

Elizabeth is levette a szandálját, és követte őt. Apa zöldségeket szeletelt, miközben Anya a ragut kevergette.

Az elektromos zongorán a Fa'afetai i Le Atua kottája hevert. Elizabeth nagyon szerette ezt a szamoai himnuszt. Arról szólt, hogy az ember köszönetet mond Istennek.

Bekapcsolta a hangszert és játszani kezdett.

A fülében csengtek Apa szavai: „Gondolkodj el azon, amit játszol.”

Így is tett. Elgondolkodott azon, hogy ő mi mindenért lehet hálás. A családjáért. A házukért. A zenéért. A gyönyörű Szamoáért.

Az ujjai elkezdtek könnyebben megtalálni a helyes hangokat. Egy idő után elkezdtek átalakulni az érzései. Békességet érzett. Elmosolyodott. Érti a Szentleket!

A szeletelés hangja abbamaradt. Apa dúdolni kezdett. Aztán odaállt Elizabeth mellé, és belekezdett az énekbe.

Miközben a lány játszott, Anya is csatlakozott hozzájuk. Elizabeth belegondolt, mi mindennel áldotta meg Isten őt és a családját.

A végén Apa odahajolt és megkérdezte: „Jobban érzed magad?”

„Igen! – felelte Elizabeth. – Igazad volt. A jó zenétől *tényleg* jobb lett a napom!” ●

Neked mi szokott segíteni, hogy jobban érezd magad a rossz napokon?

Kaszálók és papsági áldások

Írta: Jack N. Gerard elder
a Hetvenektől

„Ama vigasztaló... a Szent Lélek” (János 14:26).

Amikor kisfiú voltam, a családomnak volt egy kis gazdasága tehennel és mezőkkel. A gyerekkoromhoz hozzá tartozott a kemény munka a földeken.

Egy forró nyári napon a testvéremmel kint dolgoztunk a mezőn. A szél erősen fúj és sok por szállt a levegőben. Csúnyán allergiás voltam, és a széna porától időnként megbetegedtem. Könnybe lábadt a szemem. Nehezebben szedtem a levegőt. Még az orrom vére is eleredt, annyira dörzsöltem.

Amikor édesanyám kijött a mezőre és meglátott, beküldött a házba. Lefektetett a heverőre, és nedves kendőt rakott az arcomra. Néhány perccel később két gazda társaságában tért vissza. A kezeslábasuk csupa szénapor volt.

Mindketten az egyházközségünk tagjai voltak. A fejemre tették a kezüket, és nekiálltak, hogy áldást adjanak nekem. Édesapám akkor még nem volt az egyház tagja, így persze nem viselte a papságot sem. Soha nem fogom elfelejteni azt az érzést, amikor ez a két jó ember megáldott engem. Melengető, békés és megnyugtató érzés volt. És már nem éreztem magam betegnek.

Az életem egy későbbi szakaszában megértettem, hogy ez az érzés a Szentlélek volt. A Szentlelket időnként úgy is nevezik, hogy Vigasztaló. Tetszik ez az elnevezés, mert a Szentlélek volt az, aki vigaszt adott nekem. Kívül-belül jobban éreztem magam Tőle.

A Szentlélek nagyszerű áldás. Törekedj a Szentlélek által adott vigaszra, és igyekezz, hogy az mindennap veled legyen. ●

Eliza Broadbent interjúja alapján.

Vigasz a Szentlélektől

Több módja is van annak, hogy érezd a Szentlélek vigasztalását. Ez az útvesztő bemutat közülük néhányat. Megtalálod a helyes útvonalat?

START

„Békességet hagyok néktek; az én békességemet adom néktek: nem úgy adom én néktek, a mint a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen!”
(János 14:27).

CÉL

Imádkozhatok

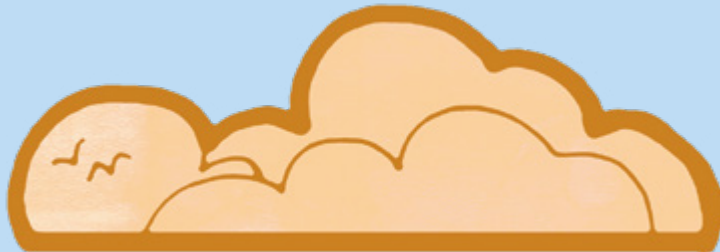
Énós egész nap imádkozta a természet hangját! Olvass erről a történeten a Énós 1-ben, vagy az Énós 2-történetben a

Amikor imádkozol

- Kezdd azzal, hogy köszönj meg neki.
- Meséld neki a napot.
- Kérd tőle, amire szíveskedne másokért, akiknek segítségre van szükségük.
- Fejezd be azzal, hogy "Ámen".
- Szánj időt arra, hogy

Lehet, hogy nem fogod tudni, de más módokon is kaphatsz érzéseken keresztül. A szeretet téged!

Ragaszd fel a képeket a doboz belsejébe egy kartonra, és szítsd az Énós hangokhoz tartozó

úgy, mint Énós

kozott, és hallotta Isten
Mormon könyvében az
Énós imádkozott című
a J20. oldalon.

kozol:

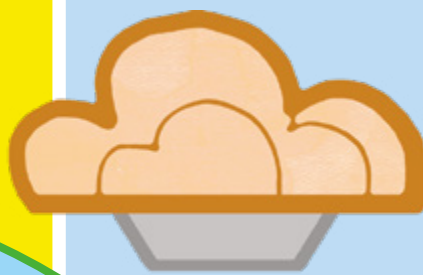
„Drága Mennyei Atyám!”
i az áldásait.
odról vagy az érzéseidről.
ükséged van, vagy imádkozz
segítségre van szüksége.
ogy „Jézus Krisztus nevében,
gy figyelsz a Szentlélekre.

úgy hallani Isten hangját, ahogy Énós hallot-
aphatsz választ, például gondolatokon vagy
álások néha időbe telnek. De Isten mindig

el ezeket a
gy kisebb
ejébe vagy
a, hogy elké-
s történeté-
ő jelenetet.

ILLUSZTRÁCIÓK: ADAM KOFORD

Mutass és mesélj!

A mikor megkereszteltek, nagyon boldog voltam, hogy megtettem ezt a nagy lépést, mert tudtam, a keresztkedéssel és a konfirmációval Jézust követem.

**Sary Del Mar R., 8 éves,
Kolumbia, Valle del Cauca**

N agyon szép az a nap, amikor a családnk leül együtt az általános konferenciát nézni.

**Faith M., 9 éves,
Tanzánia, Dar es Salaam**

A zért szeretem az általános konferenciát, mert láthatom beszélni és bizonyosságot tenni a

prófétát. Segít megértenem, hogy mit vár el tőlem Mennyei Atyánk.

M. Fuki, 10 éves, Japán, Sizuoka

I mádkoznunk kell Mennyei Atyához, hogy segítsen nekünk.

**Yohann P., 8 éves,
Franciaország,
Bretagne**

S zeretem Mennyei Atyát. Szereti, ha jól teszek. Hálás vagyok Neki mindenért, amit ad nekem.

Vlad, 4 éves

A család fontos része Mennyei Atya tervének. Örökké a családommal szeretnék élni a mennyben. Együtt imádkozunk, erősítjük és segítjük egymást. Szeretem a családomat.

Kátya, 10 éves

Találd meg!

Ez a család örömmel dolgozik együtt az élelem begyűjtésén. Megtalárod a 15 kókuszdiót?
Utána találd meg a többi elrejtett tárgyat is!

Írta: Marissa Widdison

Egyházi folyóiratok

(Igaz történet alapján, magyar átdolgozás)

Iza nagyon szeretett imádkozni! Reggelente mindig mondott egy „jó reggelt”-imát. Megköszönte Mennyei Atyának a napfényt és az új napot.

Ebédnél beszámolt Mennyei Atyának az addigi napjáról. Segítségért is imádkozott, hogy kedves tudjon lenni a testvéreihez, amikor hazaérnek a suliból.

Lefekvéskor a családja közösen imádkozott. Mielőtt belefogtak, mindig megemléstettek olyan embereket, akiknek különösképpen szüksége lehet áldásokra.

Ezen az estén Apu azt mondta: „Kérlek, imádkozzatok Dodi bácsiért. Elvesztette az állását.”

Iza szomorú volt. Nem sokat tudott a felnőttek munkájáról, de azt tudta, hogy egy állást elveszíteni rossz dolog. Szerette a bácsikáját.

IMA

Dodi bácsiért

Mindig finom pattogatott kukoricát készített. És amikor legutóbb átjött, Dodi bácsi megmutatta neki, hogyan kell cigánykerekezni!

„Imádkozni fogok azért, hogy munkát találjon” – mondta Marcsi, Iza egyik nővére. Most éppen ő volt a soros, hogy a család nevében imádkozzon.

Másnap Iza megkérdezte Aput, hogy Dodi bácsi talált-e már munkát.

„Még nem – mondta Apu. – Az imákra nem mindig jön válasz azonnal.”

„Imádkozzunk érte megint?” – kérdezte Iza.

Apu bólintott. „Ez sokat jelentene Dodi bácsinak.”

Iza és a testvérei mindennap imádkoztak Dodi bácsiért. Imádkoztak azért,

hogy munkát találjon. Imádkoztak azért, hogy legyen elég pénze arra, amire szüksége van. Imádkoztak azért, hogy érezze a szeretetüket.

Iza örült, hogy az imáival segíthet Dodi bácsinak. Az imától boldognak és erősnek érezte magát.

Más módokon is segítettek Dodi bácsinak. Az egyik nap segítettek kitakarítani nála. Egy másik nap Iza és Anyu elmentek hozzá megnézni együtt egy filmet.

Teltek a hetek. Végül Apu jó hírt hozott.

„Dodi bácsinak két állásinterjúja is lesz a héten!” – mondta.

Izát boldogság töltötte el. Örült, hogy imádkozhat azokért, akiket szeret. ●

Te kiért imádkozhatsz?

Amikor hallgatok a prófétákra,
erősödik a
Jézus Krisztusba
vetett hitem!

(Lásd Jákób 4:6.)

Jézus segítõ keze

Arsen, 9 éves

Egyszer elmentünk egy játszóházba. Az egyik játék egy nagyon magas piramis, amire kötéllel lehet felmászni. Sokszor próbáltam, de csak a háromnegyedéig jutottam fel. Mielőtt felértem volna, mindig visszacsúsztam az aljára.

Úgy éreztem, soha nem fogok tudni feljutni. Aztán az egyik ott dolgozó néni felmászott, és a kezét nyújtotta nekem. A segítségével könnyen feljutottam a tetejére.

Abban a pillanatban eszembe jutott Jézus. Ő ugyanezt teszi értünk. Amikor meg tesszük, ami csak telik tőlünk, de mégsem érjük el a célunkat, akkor Ő segítõ kezet nyújt nekünk. Ez egy nagyon lelki élmény volt, és egész életemben emlékezni fogok rá. ●

Énós imádkozott

Énós az erdőben vadászott. Istenről kezdett gondolkodni.

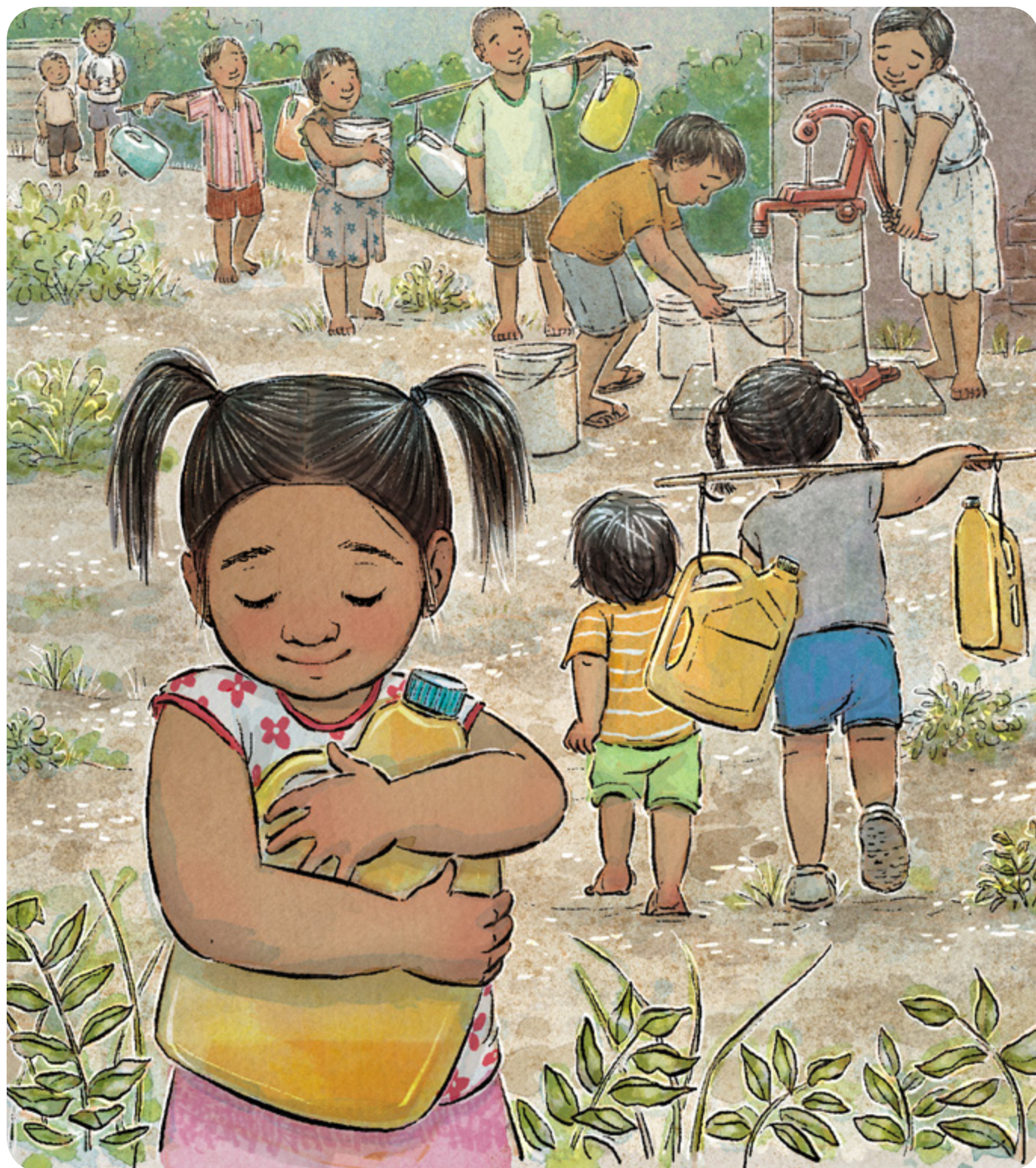

Szerette volna jobban megismerni Istent. Így hát imádkozott. Hallotta Isten hangját!

Isten azt mondta Énósnak, hogy a Jézusba vetett hite miatt bocsánatot nyert a bűneire. Énós boldog volt. De nem hagyta abba az imádkozást.

Imádkozott a barátaiért.
Imádkozott az ellenségeiért.
Imádkozott a szentírásokról.
Nagyon sokáig imádkozott!

Bármikor és bárhol imádkozhatok Istenhez. Segíthetek másoknak azzal, hogy imádkozom értük. ●

Olvasd el ezt a történetet Énós könyvében is.

Énós hittel imádkozott

Kinek van ma szüksége az imáidra?

Kedves Szülők!

Az e havi lapszám Énós történetét tartalmazza. A szülei sokat tanították őt az evangéliumról. A szavaik végül mélyen a szívébe vésődtek (lásd Énós 1:3). Gyakran osszuk meg a bizonyosságunkat gyermekeinkkel! Soha nem tudhatjuk, mikor fejtik ki hatásukat a szavaink.

Hányszor talál a családok utalást az imádkozásra ebben a lapszámban?

Isten boldog, amikor beszélgetsz Vele!
a Jóbarát

HOGYAN KÜLDD BE A GYERMEKED ALKOTÁSAIT VAGY TÖRTÉNETEIT A JÓBARÁTNAK?

Menj a liahona.ChurchofJesusChrist.org oldalra, és kattints a Submit an Article or Feedback feliratra. Vagy pedig küldd el őket ímében a liahona@churchofjesuschrist.org címre a gyermeked nevével, életkorával, lakhelyével (település) és a következő engedélyezési nyilatkozattal együtt:
„Én, [saját név], engedélyt adok Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházának arra, hogy felhasználja a gyermekem által beküldött anyagot az egyházi folyóiratokban, egyházi weboldalakon és közösségimédia-felületeken, valamint esetleg egyházi jelentésekben, nyomtatott anyagokban, rövidfilmekben, kiadványokban és képzési anyagokban.” Már nagyon várjuk, hogy halljunk felőletek!

**Találd meg a belül
elrejtett Liahónát!**

A JÓBARÁT BORÍTÓJÁN:
Illusztrálta: Ben Simonsen

TARTALOMJEGYZÉK

- J2** Az Első Elnökség részéről: Hogyan szól hozzánk Mennyei Atya?
- J4** Anthony álma
- J6** Üdvözlét Szamoáról!
- J8** Zene egy jobb napért
- J10** Kaszálók és papsági áldások
- J12** Imádkozhatok úgy, mint Énós
- J14** Mutass és mesélj!
- J15** Mókatár: Találd meg!
- J16** Ima Dodi bácsiért
- J18** Ragyogó ötlet
- J19** Jézus segítő keze
- J20** Történetek a szentírásokból: Énós imádkozott
- J23** Kifestő: Énós hittel imádkozott